

ASTUR JÁNOS

Pár – bajban

Rémálom választások előtt

(vígjáték három felvonásban)

2009.

© Vég Csaba, 2004, 2010

Készült: 2004.

Első kiadás, 2010. január, Magyar Elektronikus Könyvtár

<http://www.astur.hu>

Minden jog fenntartva.

A kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül jelen könyvet vagy annak részleteit más nyelvre lefordítani, valamint bármilyen formátumban vagy eszközzel reprodukálni, tárolni és közölni tilos.

A történet szereplői kitalált alakok, a valósággal való bármilyen egyezés a véletlen műve.

ASTUR JÁNOS:

PÁR – BAJBAN

(Rémálom választások előtt)

Szereplők:

Bővári István

Margit, a felesége

A képviselő úr

András, igazgatóhelyettes

Lóránt, ezoterikus terapeuta

Emese, fiatal segítő

Laci, Emese vőlegénye

Nagyapa, Emese nagyapjának szelleme

Ágika, Margit barátnője

Hübel Balázs, segéderő

Poppea, azaz Poppika, a titkárnő

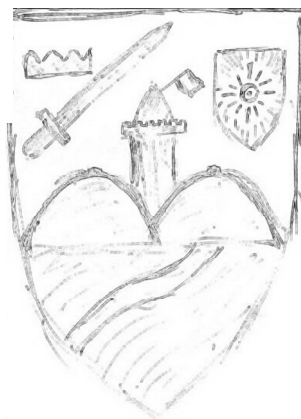
Jani, Poppika barátja

Béla, segéderő

Józsi

Móric, a franciatanár

Szerelő, volt tanár

❧ I. ❧

(Elöl, majdnem szemben, egy régi, sodronyos franciaágy; az oldalára lelóg a takaró. Az ágy közelében kisasztal, mellette szék. Hátul, kicsit jobbra egy ajtó, mellette balra komód. Jobb oldalt keresztben egy fal, ami egy kisebb területet választ el. A falnál egy duplaajtós ruhásszekrény.)

❧ I.1

(Hajnali félhomály. Az ágy lassan nyikorogva mozog. Közben a férj, István dörmögését halljuk.)

MARGIT: Na, mucikám! Próbáld még egy kicsit! Na, még egy kicsit!

(az ágy mozogni kezd)

Na, még egy kicsit!

Naaa, még egy kicsit!!!

ISTVÁN: Jaj, cicusom.

(sóhajt és abbahagyja a próbálkozását)

Ne haragudj, de most nem megy.

MARGIT: Na, csak egy kicsit...

ISTVÁN: Gittácskám, cicukám. Nem megy. De ugye nem haragszol?

MARGIT: Nem. Már mondtam, hogy nem.

ISTVÁN: De a héten még egyszer sem sikerült.

MARGIT: (vigasztalja) Még csak péntek van. Majd fog, Pistukám.
Tudom, tudom. Az a sok-sok munka. Az olyan fárasztó.

ISTVÁN: Az, az.

MARGIT: Tegnap még az az üzleti út is, Szegedre...

ISTVÁN: Pécsre.

MARGIT: Akkor Pécsre...

ISTVÁN: Ugye megértesz Gitta-cicusom.

MARGIT: (sóhajtva) Megértelek.
(hirtelen) Te. Ne nyávogjak neked?

ISTVÁN: Gittácska.

MARGIT: Nyaaaauuu...

ISTVÁN: Gittácska...

MARGIT: (hirtelen magához rántja) Nyaaaauuu!...
Nyaaaauuu!!!

ISTVÁN: (valamit próbál, azután feladja)
Nem megy cicusom.
(felül az ágyon)
Mennem kell dolgozni, a fene egye meg.

MARGIT: Jaj, mucikám. Én megértelek. Hidd el.
Olyan sokat dolgozol. S majd sikerül máskor, hidd el.
S én úgy szeretlek.

ISTVÁN: Tudom, Gittácska. És köszönöm, hogy szeretsz. És
hogy olyan hű vagy.

MARGIT: (enyelegve) Én kis dolgos férjem.
(türelmetlenül) Nem késel el?

ISIVÁN: Jaj, igazad van! Most is, mint mindig. (kapkodva öltözik)

MARGIT: És ugye nem feledkezel meg?

ISIVÁN: Miről, Gittácskám?

MARGIT: Hát hogy, hogy' szeretlek...

ISIVÁN: Dehogy feledkezem.

MARGIT: (mellékesen) Meg az a karlánc... amit említettél...

ISIVÁN: Milyen kar... Ja!... Dehogyis Gittácskám, dehogy feledkezem.

MARGIT: Ugye majd felhívsz...

ISIVÁN: Fel Gittácskám. Csak tudod: az a sok tárgyalás, az a sok papírmunka, az a sok... izé...

MARGIT: Tudom, Pistukám. De ugye nem feledkezel meg?

ISIVÁN: Miről?...
(eszébe jut) *Deehogy* Gittácskám!

MARGIT: Hát, hogy szeretlek...

ISIVÁN: Dehogyis Gittácskám...
(ahogy felhúzta a nadrágját, a fenekét tapogatja)
Te, Gittácska!

MARGIT: (lemondóan) Igen, Pistukám?...

ISIVÁN: Olyan régóta kérlek már. Dobjuk ki azt az ágyat!

MARGIT: De Pistukám!... Tudod!

ISTVÁN: Nincs már egy ismerősünknek sem sodronyos ágya. Veszek én neked egy olyan, de olyan ágyat!

MARGIT: De Pistukám!... Tudod, hogy ez volt anyucikáék ágya.

ISTVÁN: Tudom, tudom.
És hogy ezen születted...

MARGIT: Hát, majdnem...

ISTVÁN: És hogy amikor kicsi voltál...

MARGIT: ... és hogy amikor kicsi voltam, mennyit feküdtem benne...

ISTVÁN: És hogy amikor nagyobb voltál...

MARGIT: Hát, az is. (zárja le)
És tudod, hogy szinte ez az egyetlen emlékem.

ISTVÁN: Meg az asztal.

MARGIT: Hát igen...

ISTVÁN: Meg az ebédlőszekrény.

MARGIT: Hát igen...

ISTVÁN: Meg az eccáig. Ja! Meg a cég.

MARGIT: Hát igen, igen. De ez a legkedvesebb.

ISTVÁN: De már olyan régi! És már senkinek sincs ilyen.
(megint megtapogatja a fenekét) És én nem tudom, de a drótok valahogy úgy összegabalyodtak benne... Esküszöm, mintha egy seprűnyélen aludtam volna.
Te! Én olyat, de olyat veszek neked...

MARGIT: És még mindig olyan jó rugózása van. Nézd csak!

(elkezdi mozgatni az ágyat)

JÓZSE: (az ágy alól halkán) Jaj...

MARGIT: (hirtelen félbemarad a mozdulata)

ISTVÁN: Mi az?

MARGIT: (gyorsan) Semmi!

ISTVÁN: Mintha valamit hallottam volna...

MARGIT: Én, én... Semmit se hallottam!

ISTVÁN: És a nyikorgása is olyan furcsa (folytatja az öltözködést).

MARGIT: (kapkodva rendezgeti maga mellett az ágyneműt, s az oldalra lelógó takarót)

ISTVÁN: Kérlek, hadd vegyek másikat...

MARGIT: Majd megbeszéljük, Pistukám. De most már sietned kell.

ISTVÁN: Igazad van, cicusom, ...

EGYÜTT: ...mint mindig.

(István az ágyhoz jön, miközben Margit izgatottan rendez el az ágyneműt)

ISTVÁN: Egy búcsú-puszikát

MARGIT: Puszikát-muszikát...

ISTVÁN: Puszi-muszit, puszi-muszit...

MARGIT: (nagy cuppanós puszit ad) És jó munkát!

ISTVÁN: Mit? Ja, igen, igen! Köszönöm.

MARGIT: És ugye felhívysz?...

ISTVÁN: Persze, persze...

MARGIT: És ugye nem felejtetted el?...

ISTVÁN: hogy... (próbálja felvenni a fonalat, majd bólogatni kezd)

MARGIT: ...hogya szeretlek.

ISTVÁN: Igen. Puszika-...

MARGIT: ...-muzika.

(cuppogós puszikat adnak egymásnak)

ISTVÁN: Na sietek.

(kiviharzik a szobából)

(Kintről kocsi indítás, majd a csikorgó kerekek hangjai)

☞ I.2

MARGIT: (a köldöke alját végigsimítja)

Jaaaj... (közben hanyatt veti magát az ágyon)

JÓZSI: (az ágy alól, élesen) Jaj!

(megmozdul az ágy oldalán a takaró)

(kopogás hallatszik az ajtón)

MARGIT: (felül hirtelen) Igen?! Ki az?

EMESE: A reggeli, asszonyom.

MARGIT: (a lábával az oldalsó takarót visszarugdossa)

JÓZSI: Jaj!

MARGIT: Igen, jöjjön!

(Emese, a fiatal házvezetőnő benyit, tálcával a kezében.)

EMESE: Jó reggelt, asszonyom. Itt a reggelije.

Négy tojás. És mindjárt két kávé.

MARGIT: Az egyiket kérem is azonnal. (elveszi az egyik csészét)

Tudja, Mesike, hogy mostanában nehezen ébredek.

És kemények a tojások?

EMESE: Tudom, hogy asszonyom keményen szereti.

MARGIT: *Nagyon* keményen. Legalább tízpercesen. Minimum.

EMESE: Asszonyom, még senki sem panaszkodott a tojásra, ha én főztem.

MARGIT: Köszönöm Mesike.

A lány tojásokból már kezd nagyon elegend lenni.

EMESE: (széthúzza a függönyöket, kivilágosodik a szoba)

MARGIT: Mennyi már az idő?

EMESE: Nyolc múlt.

MARGIT: Nyolc múlt?

EMESE: Lassan fél kilenc.

MARGIT: Akkor sietnem kell. (rendezgeti az ágyneműt)

EMESE: Még valamit?

MARGIT: Nem, köszönöm.

(Emese kisiet)

MARGIT: (körbenéz, majd lehajol és az ágy alá súgja) Józsikám!
(megrugdalja az ágy alját, és kicsit felemeli a takarót)
Józsikám!
(feláll az ágy mellett, hogy a férfi ki tudjon mászni)

JÓZSI: Jaj, Margitkám...
(kimászik, majd elterül a padlón)
Jaj...

MARGIT: (lerakja a kávé és felsegíti)
Gyere, édes Józsikám! Nagyon várlak már!

JÓZSI: Jaj, Margitkám! Nekem ez az éjszaka nagyon hosszú volt...

MARGIT: Nem tehetek róla, Józsikám.

JÓZSI: Nagyon, nagyon hosszú...

MARGIT: Sosem szokott nyolc előtt hazajönni. Nem tehetek róla...
Most valami üzleti úton volt. Még a tévé elé sem ült le, csak zuhany és utána beesett az ágyba.

JÓZSI: Nagyon, nagyon hosszú...
(eldől az ágyon)

MARGIT: (lenéz) De téged igen megrövidített...
Édes Józsikám, gyere, ölelj meg, kérek!

JÓZSI: ...és ahogy a zuhany után „bezuhanytatok” az ágyba, én igen összelapultam.

És Margitkám (emelkedik fel és megsimogatja az asszonyt), egész este éreztem a tested. Ahogy hozzám ér, a sodronyok mögött.

Ahogy hozzám simul, rám nehezedik...

MARGIT: Édes Józsikám!

JÓZSE: De ugye, te ott aludtál, azon az oldalon?

MARGIT: Persze, Józsikám.

JÓZSE: Vagyis itt, emitt, ezen.

MARGIT: Itt, itt. Itt aludtam.

Hol itt, hol ott, de pont ott, ahol te. Mert én is éreztelek.

De gyere, Józsikám, mert már kevés az időnk.

JÓZSE: Nem megy most, Margitkám.

Egész éjjel ébren tartott a vágy. És igen csak odaszögeztet, arra a szűk helyre!

És nagyon elfárasztott.

MARGIT: Jaj, Józsikám, ne tedd ezt velem!

JÓZSE: Csak egy órácskát hadd pihenjek.

MARGIT: De nincs már egy óránk!

JÓZSE: Vagy csak egy félórát. Csak tíz percet...

MARGIT: Ugye eszel egy kis tojást? Reggelire.

JÓZSE: Kemény?

MARGIT: *Az* igen.

JÓZSE: Mert úgy szeretem.

MARGIT: (sóhajtva) Én is.

(kopogtatnak)

EMESE: (az ajtón kívülről) Asszonyom!

MARGIT: Bújj el, gyorsan bújj el!
(letakarja a paplannal)

EMESE: (újra kopog) Asszonyom!

MARGIT: Igen?

EMESE: (benyit az ajtón)
A pesti barátnője van itt.

MARGIT: Most?
(az ágy széléről elveszi a köpenyét és belebújik)

(Emese mellett bejön Ágika)

ÁGIKA: Gittácskám!

MARGIT: Ágikám!
Milyen jó színed van! Szolárium?

ÁGIKA: Nyaralás.
És te, milyen jól nézel ki! Jól főznek itt, vidéken?

MARGIT: Van, amit jól... És merre voltatok?...

ÁGIKA: Mauritiuson.

MARGIT: Igen? És milyen nyelven beszélnek ott?

ÁGIKA: A francia a hivatalos nyelv.

MARGIT: És az megy neked?

ÁGIKA: Gyakorlás kérdése.

MARGIT: Látom, nagyon pihent vagy.
Mauritius. Nem erős arra a nap? Szóval, nem égtetek le?

ÁGIKA: Inkább te mesélj. A férjednek megy még a munka?

MARGIT: *Az* megy.

ÁGIKA: Akkor áll még a cég.

MARGIT: *Az* áll...

ÁGIKA: Sokat dolgozik?

MARGIT: Sokat...

ÁGIKA: Jaj, Gittácskám, nem is tudod, hogy milyen jó itt. Ez a csend, ez a nyugalom...

MARGIT: Csak néha túl nyugodt!

ÁGIKA: De itt nincs az a szmog, nincs az a nyüzsgés...

MARGIT: De más se.
Ágikám, tudod milyen nehéz itt megszerezni amit akarsz? Megszerezni bármit is?
Tudod, hogy mennyit kell utánajárni?
Ne nagy dologra gondolj! Még egy egészen icipici dologért is!

ÁGIKA: Gittácskám!...

MARGIT: Olyanért is, amiről úgy azt hiszi az ember, hogy hozzátartozik az élethez...

ÁGIKA: Jaj, Gittácskám!... Hát még mindig hiányzik Pest?

MARGIT: Néha nagyon.

ÁGIKA: Az mondjuk igaz, hogy ott a belvárosban, csak sétálok egy-két sarkot...

MARGIT: Sarkot?

ÁGIKA: ...és van minden.

MARGIT: Ó...

ÁGIKA: És néha még az ajtón sem kell kimennem.

MARGIT: Az ajtón sem?

ÁGIKA: Internet, Gittácskám. Internet!
Egyszerűen csak megrendeled, ami kell. S már ott is van a kezében.

MARGIT: (kinyitja a tenyerét és belenéz)
Hát, irigyellek, Ágikám.

ÁGIKA: És olyan, amelyet csak akarsz.

MARGIT: Mondom, irigyellek.

(Ágika leül az ágy szélére.)

JÓZSI: (halkan, röviden) Jaj!

ÁGIKA: Mi ez?

MARGIT: Ez egy ... újfajta vízágy!

ÁGIKA: Vízágy?
(jobbra balra ringatja a csípőjét)
És milyen kemény!

MARGIT: Valójában csak 80 százaléka víz.

ÁGIKA: És mitől volt ilyen hangja?

MARGIT: Biztos a levegő.

ÁGIKA: Levegő is van benne?

MARGIT: Fölül szinte csak az van.

ÁGIKA: (oldalra rakja a kezét és tapogatni kezd)
És ez itt? Ez elég kemény. És mintha vastagodna is.

MARGIT: Az? Azt külön lehetett rendelni. Most akciós volt.
De azt hiszem ez sem ér sokat, mint a többi akció.

ÁGIKA: Nem rossz ez, Gittácskám. Pesten én még ilyenről nem is hallottam.

MARGIT: Hát, ne tudd meg Ágikám... Szinte lejártam a lábam egy ilyen ágybetétért.

ÁGIKA: Megnézhetem közelebbről?

MARGIT: Hát, még sosem tudtam kipróbálni. De utána szívesen megmutatom.

ÁGIKA: Megértelek Margitkám.

(kocsihang, fékcsikorgás)

EMESE: (kintről) Asszonyom! A férje van itt.
(kinyílik az ajtó és Emese mellett besiet István)

MARGIT: Pistukám, mi a baj?

ISTVÁN: Gittácskám, tudtam, hogy valamit elfelejtetek.

MARGIT: Bemutatom a pesti barát nőm.

ISTVÁN: Bővári István. Jó napot.

ÁGIKA: Libássy Ágnes. (negédesen) Magának Ágika.

ISTVÁN: Jó napot. Olyan ismerős! Nem találkoztunk már?

ÁGIKA: Nem tudom. Nekem is olyan ismerős. Talán összefutottunk valahol.

ISTVÁN: Talán igen.
Ja igen! Gittácska! Valamit elfelejtettem!
Az éjjel még valami az eszemben volt.

MARGIT: (íjedten) És micsoda!

ISTVÁN: Még csomót is kötöttem valamire.

MARGIT: És mire?

ISTVÁN: Nem tudom. Reggelre azt is elfelejtettem.
De az eszembe jutott, hogy hol akartam megnézni.
(letérdel, felhajtja az ágytakarót)
Itt!
(nézelődik)
De nincs. Nincs itt.

MARGIT: Micsoda? Pistukám.

ISTVÁN: Azt nem tudom.
(feláll)
Na, nem is zavarok. Örültem a megismerkedésnek.

ÁGIKA: Én is, nagyon örültem. Remélem, még találkozunk.

ISTVÁN: Remélem. És „olylan” ismerős...

ÁGIKA: Nekem is...

ISTVÁN: Na, puszika Gittácska.

MARGIT: ...-muzika. Ugye nem felejtet el.

ISTVÁN: Mit is? Ja! Nem, nem.

MARGIT: Felhívni engem...

ISTVÁN: Nem, dehogy. Pusztika.
(negédesen) Viszlát.

ÁGIKA: Viszlát.

(István el)

ÁGIKA: Jaj, micsoda férfi. Te azért szerencsés vagy Gittácskám.
Na, indulok.

MARGIT: És merre mész?

ÁGIKA: Átugrok Bécsbe, venni egy-két cuccot. Mondtak néhány boltot.

Tegnap szörnyű napom volt. Képzeld, drágám. Direkt felírtam a címet egy papírra, de rosszul olvastam. Bécs helyett Pécsre indultam el.

Ott mondták, hogy Pécsen nincs is Mariahilfer utca.

Na hallod, hogy lehet ilyen csúnyán, olvashatatlanul írni?

Útközben még a kocsim is elromlott. De szerencsére segített egy külföldi.

MARGIT: Egy külföldi?

ÁGIKA: Igen, egy francia. Így végül is megmentett a nyelvérzékem.

MARGIT: És mi volt a neve?

ÁGIKA: Hát Franz.

MARGIT: Franz?

ÁGIKA: Azt hiszem.

MARGIT: De az nem is francia név.

ÁGIKA: Mi a franc! Pedig nekem úgy hangzik. És tudott franci-
ául.
Na indulok, *Bécsbe*.

MARGIT: Ó, én is úgy mennék!

ÁGIKA: Hát gyere! Gyorsan összekapod magad...

MARGIT: Ma nem lehet. (az ágyra néz) Most azonnal el kell intéz-
nem valamit.
Meg ez a vízágy is. Ha nem működik, akkor lehet, hogy
még ma visszaküldöm.

ÁGIKA: Talán majd máskor együtt tudunk menni.
Ha velem jössz, néha egész kalandos egy ilyen utazás,
hidd el.

MARGIT: Azt elhiszem.

ÁGIKA: Akkor puszika Gittácskám.

MARGIT: -muzika, izé: puszika. És jó utat.

(Ágika el)

(Margit az ágy széléhez megy és felemeli a takarót)

JÓZSI: Jaj, Gittácska.

MARGIT: Józsikám, gyere gyorsan. Még van egy kis időm.

JÓZSI: Most már tényleg nem megy Margitkám.
Az a nő teljesen kifacsart.

MARGIT: Hát, nem szokta elengedni, ami a kezébe kerül.

JÓZSI: Kifacsart. Hulla vagyok.

MARGIT: Gyere, állj föl! (felsegíti) Emeld fel a kezét!
Föl, le. Föl, le (tornáztatja).

JÓZSI: Nem megy, Margitkám.
(kintről fékcsikorgás, autó hangja)

MARGIT: Jaj, visszajött!

JÓZSI: A férjed?

MARGIT: Bújj vissza az ágyba!

JÓZSI: Oda nem! Oda nem! Hova bújjak?
(szaladgál körbe; benéz az ágy alá)

MARGIT: Ne, oda ne!
(JÓZSI a szekrényhez szalad és kinyitja)

MARGIT: Oda ne!

JÓZSI: Csöndben leszek! (bebújik)

EMESE: (kintről) Asszonyom!

1.3

MARGIT: (az ágyat igazgatja) Igen?

EMESE: A franciatanár van itt.

MARGIT: Most?

EMESE: Pontosan kilenc óra.

MARGIT: Mária? Jöjjön be.

(Emese kintről kinyitja az ajtót és Móric jön be, a franciatanár)

MARGIT: Emese, kérünk még egy kávé.

EMESE: Rögtön asszonyom.

MÓRIC: „Bon jour, madame”

MARGIT: Tessék?

MÓRIC: „Bon jour” Tudja! „Jó reggelt!”

MARGIT: Ja igen! Már azt hittem, valami zsúrra gondolt.

Délután rendezünk is egyet.

Nem kér most egy keménytojást? Reggelire?

MÓRIC: Nem is tudom...

(megfogja az egyiket) Elég hideg.

MARGIT: Én szívesen megmelegítem.

MÓRIC: Ó, ezért ne fáradjon.

Én igazából már reggeliztem.

MARGIT: Jó magának.

MÓRIC: És most nekem kell az ön szolgálatára állnom.

MARGIT: Kérem, inkább üljön le!

MÓRIC: Ide? (ínt a szék felé)

MARGIT: Uiii mösző.

MÓRIC: Hogyan? Ja! (kijavítja) „Oui messieur”

MARGIT: De ugye, már jól megy?

- MÓRIC: Napról napra jobban. És még nincs egy hónapja, hogy gyakoroljuk!
És foglalkozott a házi feladattal?
- MARGIT: Sajnos nem tudtam. Túl korán jött haza a férjem.
Tudja, őmiatta akarok franciát tanulni.
- MÓRIC: Hogyan?
- MARGIT: A cégbe betársul egy „fránzia” üzletember.
Egy kicsit tud magyarul, de a férjem szeretné, ha a saját nyelvén is megértetnénk magunkat.
Azt mondta, hogy ebédszünetekben ő is gyakorolja a nyelvet.
- MÓRIC: Értem. Akkor, asszonyom...
- MARGIT: Kérem, szólítson Margitnak!
- MÓRIC: Margit...
- MARGIT: És ugye, önt is hívhatom Móricnak?
- MÓRIC: A francia miatt talán jobb a „Maurice”. De ha jobban esik, lehet Móric is.
Csak kérem, ne hívjon úgy, hogy Móricka, mint az első alkalommal. Tudja, erről szegény édesapám jut az eszembe. Ő mesélte mindig a szomszédnak: „Te! Hal-lottad azt, hogy a Mórickát felszólítja a tanító néni?”*
Az egész környék állandóan engem emlegetett.
- MARGIT: Akkor legyen Móric.
- MÓRIC: Vagy hívhat Mauritiusnak.
- MARGIT: Tessék?!

MÓRIC: Volt egy bolondos hölgy, a tanítványom. Az találta ki.
A Maurice-t sose tudta megjegyezni, de ez valahogy a fejébe ment.

MARGIT: Aha.

MÓRIC: Amikor egyszer az órámon volt, s egy barátnője felhívta, azt mondta: Most nem nagyon tudok telefonálni, Mauritiuson vagyok.
Érti, ugye?

MARGIT: Értem...

MÓRIC: Mauritiuson. Azaz az órámon.

MARGIT: Az óráján. Értem én.
És mondja, süt magánál a nap?

MÓRIC: A kertben?
Néha egészen éget.

MARGIT: Aha.
Úgy hallottam, egyre többen járnak Mauritiusra.

MÓRIC: Hogyan? Ja! Nekem nem tűnik soknak.
Bár... Egyre többen érdeklődnek a nyelvtanulás iránt.

MARGIT: Ha maga mondja.

MÓRIC: Szerencsére. Ha jól csinálom, kézről kézre fognak adni.

MARGIT: Abban biztos lehet.

MÓRIC: És én eddig mindig megálltam a helyem!

MARGIT: Akkor... szájról szájra veszik... az izét... a nevét...
Hogy is van: Moriszka.

MÓRIC: „Maurice”.
Jaj, én szegény apám!...
És... Ne értsen félre és ne haragudjon meg, de egy kicsit anyámra emlékeztet.

MARGIT: (fagyosan) Valóban?

MÓRIC: Tudja, nagyon fiatal anyám volt.

MARGIT: (engedékenyebben) Valóban?

MÓRIC: (Margit mellét bámulja) És így közelről nézve néha egészen az eszembe juttatja.

MARGIT: És így közelebbről?

MÓRIC: Nem is tudom...

MARGIT: És így?

MÓRIC: Hát talán...

(Margit a mellei közé veszi Móric fejét.)

MARGIT: (fejét az égnek emeli és hangosan) És így?

MÓRIC: Mama!!!...

MARGIT: Jaj, Mórlickám!

MÓRIC: Mama!!!...

MARGIT: Gyere gyorsan az ágyba! (lehúzza Móric ingét)

MÓRIC: Margó! (átöleli) Én Margóm!
Micsoda keblek! Milyen finom bőr! Margó!

MARGIT: Gyere gyorsan, Móricka!
(lefekszik, és húzza maga felé a fiút)

MÓRIC: (ledobja a nadrágját)
Micsoda test! Micsoda gyönyörűség!
(az ágyra ugrik)

MARGIT: Gyere! Gyere!

MÓRIC: De Margit!

MARGIT: Tessék!

MÓRIC: Mi lesz a nyelvgyakorlással?

MARGIT: Majd megoldjuk valahogy!
(magára rántja)

(fékcsikorgás, autóajtó csapódása)

MARGIT: A férjem, a férjem!

MÓRIC: A férjed? A férjed?!
(kiugrik az ágyból és az ágy alá akar bújni)
Elbújok ide!

MARGIT: Ne oda! Ne oda!
(rángatja vissza)

MÓRIC: (felugrik, körbenéz, meglátja a szekrényt és odaszalad)
Akkor ide.

MARGIT: Jaj, csak oda ne! (kulcsolja össze a kezét)

MÓRIC: Csöndben leszek, ígérem!
(bebújik a szekrénybe)

EMESE: (kintről) Asszonyom, a...

(kivágódik az ajtó, beront Emese mellett István)

EMESE: ... férje.
(visszacsukja az ajtót)

MARGIT: Pistukám!

ISTVÁN: „Asszem”, tudom hol van!

MARGIT: De ki, Pistukám?

ISTVÁN: Amit elfelejtettem!
„Asszem”, tudom mit felejtettem el!
(benéz az ágy alá)
OK., itt nincs!
(szótagolva) De-duk-ci-ó, Margitkám. Egyszerű *deduk-*
ció.

MARGIT: Pistukám, én megesküszöm neked. Ma itt semmi ilyes-
mi nem volt!

ISTVÁN: (feláll és az ágy mellett felemeli a takarót) Tudtam!

MARGIT: (íjedten) Mit tudtál?

ISTVÁN: Tudtam, hogy itt volt!

MARGIT: Kicsoda?!

ISTVÁN: Nem ki, hanem micsoda!
(bemutat az ágyneműk közé) Látod?

MARGIT: Jaj, mit?

ISTVÁN: (benyúl az ágyneműk közé)
A noteszem! (emeli fel győztesen)

MARGIT: (felszabadultan) A noteszed!

ISTVÁN: A noteszem!

MARGIT: Éljen a noteszed! Hát megvan!
Jaj, Pistukám! Úgy örülök, hogy megtaláltad.

ISTVÁN: Hát még én!

MARGIT: Hidd el, én jobban!

ISTVÁN: Körülnézel egy kicsit, hogy mire is kötöttem csomót?

MARGIT: Inkább majd este, Pistukám.

ISTVÁN: Jaj, Gittácskám! (ül le az ágy szélére) Úgy megkönnyeb-
bültem!

MARGIT: Én is Pistukám.
Akkora kő esett le a szívemről!

ISTVÁN: Hát, nekem is.
Ha tudnád, mennyi minden van ebben a noteszben!
Szinte az életem függ tőle!

(kopogás az ajtón)

ISTVÁN: Tessék!

EMESE: (a tálcával a kezében bejön)
Az újabb kávé!

ISTVÁN: Újabb? Margitom! Ez már „hanyadik”?

EMESE: Még csak kettő volt. De egyik sem esett jól.
Tudod, Pistukám, hogy milyen nehezen ébredek.

EMESE: (közvetlenül) István, maga is kér egyet?

ISTVÁN: De Mesike! Nehéz itt a maga dolga?

EMESE: Nem, nem nehéz.

ISTVÁN: Jól érzi itt magát?

EMESE: (kicsit bizonytalanul) Hát... Jól...

ISTVÁN: Akkor? Ezt az egyet kértem magától.
A nemesi származásunk, a Bóvári név tiszteletét.
Tudja, hogy még a tizenötödik században

EMESE: ...László királyunknak...

ISTVÁN: László királyunknak mekkora...

EMESE: ...segítséget nyújtott...

ISTVÁN: ...segítséget nyújtott ősünk Bugyogó faluban, s ezért
nevet, címet és ott birtokot is kapott.
Tudom, Emese, hogy most más idők járnak.
Az idők jönnek-mennek, de mi nem változhatunk! Mi
vagyunk az ország gerince! Nekünk tartanunk kell ma-
gunk! Vezetnünk a népet! Különben ki tudja, merre
bóklászna?! Mit tenne?!

EMESE: (az ablakhoz megy)
Parancsolnak egy kis friss levegőt?

MARGIT: Majd később, Mesike! Még túl korai a tavasz.
Nagyon is csípős a reggel.

ISTVÁN: Csak azt a néhány szót kérem, Mesike.

EMESE: Ez a legkevesebb! *Uram*.

ISTVÁN: Akkor köszönöm.
Gittácska! Ne igyál több kávé! Inkább én megiszom.

EMESE: (körbenéz)
És a fran?...

(Margit a szájához teszi az ujját; Emese a szájához kap)

(Margit figyelmeztetőleg tartja az ujját. Emese bólint, a kezével repülést utánoz)

EMESE: Akkor, ha mást nem tetszik...

(kilibeg az ajtón)

ISTVÁN: Ne igyál annyi kávé, Gittácskám.

Inkább pihenj. Hogy is volt? Ma akartál bejönni a céghez?

MARGIT: Nem, azt hiszem, ma nem megyek.

ISTVÁN: Ma nem is lenne túl jó. Nagy-nagy fejetlenség van bent. Megbeszéléseim is lesznek... Inkább majd máskor, bogaram, jó?

MARGIT: Jó.

ISTVÁN: Tényleg! Láttam kint egy másik kocsit.

MARGIT: Milyen kocsi? Jaaa, aaz a kocsi. Aaz a kocsi.

ISTVÁN: Igen, *aaa* a kocsi. És milyen kocsi az, Gittácskám?

MARGIT: Hát tudod, szívem, a franciatanáré.

ISTVÁN: Kié?

MARGIT: A franciatanáré. Hát te kérted, hogy tanuljak egy kicsit. És én már vettem is néhány leckét.

ISTVÁN: Jaj, te kis drága! Hogy te milyen aranyos vagy!

MARGIT: Tudod, hogy én mindent megteszek neked!

ISTVÁN: És hol a francban van az a franciatanár?

MARGIT: Hát az úgy volt...

Úgy volt, hogy megérkezett, s eszébe jutott, hogy még nem is reggelizett. És átszaladt a boltba. Egy kis párizsiért.

Azt mondta, hogy ilyenkor mindig azt reggelizik. Tudod, így teremti meg a nyelvi környezetet.

ISTVÁN: Magában.

MARGIT: Először magában teremti meg. Azt mondta: ha párizsit eszik, mindig Párizs jut az eszébe.

ISTVÁN: Ahaaa... Erre nem gondoltam.
De ugye neked nem kell enned?

MARGIT: Dehogy...

ISTVÁN: Csak mondd meg neki, hogy vigyázzon. Nehogy vékonyra szeleteljék a párizsiját.
Meg errefelé nem is kapni túl jót.

MARGIT: Hát nem.

ISTVÁN: Elég lötytyedt...

MARGIT: Aaz...

ISTVÁN: És vizes is.
És ezek a tojások? Csak nem akart két tojást is a párizsija mellé?

MARGIT: Csak gondoltam, hátha kér.

ISTVÁN: Nem is tudom. Szerinted ne egyek meg egy tojást?

MARGIT: Ha jól esik.

ISTVÁN: (megfogja) De ezek már teljesen kihűltek.

MARGIT: Hát tudom, Pistukám.

ISTVÁN: Na, megyek. Tudod, szívem, a tárgyalások.
(feláll)

MARGIT: Menj csak, drágám. Tudom.
És ugye nem felejtetted el?

ISTVÁN: Mit is? Ja! Nem, nem.

MARGIT: Felhívni engem.

ISTVÁN: Persze, drágám. Puszika.

MARGIT: -muzika, drágám.

ISTVÁN: (az ajtóban megáll)
Ja, igen. Drágám! Kérlek, mondd el. Hova tetted a
Morris-t?

MARGIT: A kicsodát?

ISTVÁN: A kedvenc Morris-omat.

MARGIT: A kedvenced?

ISTVÁN: Tudod... A Philip-Morris ...
Elszívtad?

MARGIT: Isten bizony, hogy nem!

ISTVÁN: Nekem megmondhatod. Elszívtad mind?

MARGIT: Mindet? Dehogysis!

ISTVÁN: De hát már leszoktál (a k félreérthetően), nem?

MARGIT: (döbbenten) Mit csináltam?

ISTVÁN: Én már több éve nem láttam a kezeden.

MARGIT: Hát... Azért nem volt olyan régen.

ISTVÁN: Drágám! Tudod, hogy már én is leszoktam.

MARGIT: Micsoda? Hogy te?

ISTVÁN: De néha nekem is szükségem van rá!

MARGIT: Neked? Kicsodára?

ISTVÁN: Csak néha, egyszer-egyszer...

MARGIT: Egyszer-egyszer?

ISTVÁN: Úgy havonta...

MARGIT: Havonta?!

ISTVÁN: Többször igazán nem. Szerintem ennyit megengedhetek magamnak.
Ez azért nem olyan nagy bűn, ugye?

MARGIT: (összetörve) Jaj, Pistukám.

ISTVÁN: Tudod, szívem..., a régi időkre emlékeztet.

MARGIT: A Maurice?

ISTVÁN: A Morris.

MARGIT: Jaj, Pistukám. Miért nem mondtad meg korábban?

ISTVÁN: Én azt hittem, hogy tudod.

MARGIT: Én álmomban sem gondoltam volna.

ISTVÁN: Kis szívem! Most csalódást okoztam neked?

MARGIT: Hát... Mit is mondjak...

ISTVÁN: Jaj. Te sosem tennél ilyet. Én meg már azt hittem, hogy te voltál.

MARGIT: Én nem. Igazán.

ISTVÁN: Persze, olyan kicsi.

MARGIT: Hát azt én nem tudom.

ISTVÁN: Könnyen eltűnik. Beszorul a szekrény mögé.

MARGIT: Hova?

ISTVÁN: Olyan kis apró...

MARGIT: Hidd el, nekem nem is kellene.

ISTVÁN: ...az a doboz, az oroszlános...

MARGIT: Micsoda?

ISTVÁN: Hát miről beszélsz? A Philip-Morris-om. A régi cigaret-
tásdoboz.

MARGIT: Ja!..... Ja..... A cigarettásdoboz!

ISTVÁN: (bánatos szemmel) Az hát.

MARGIT: (felpattan, a komódhoz siet, s egy fiókból kivesszi a do-
bozt)
Mít kapok én, hogy megtaláltam?

ISTVÁN: (felkiált) A Morris-om!
(kis zörgés a szekrényben)

MARGIT: (el akarja vonni a figyelmet)
Na, mit kapok én?

ISTVÁN: Bármit, Gittácskám!

MARGIT: Ugye nem fogod elfelejteni?

ISTVÁN: Mít is, Gittácskám? Ja! Nem, nem.

MARGIT: Felhívni engem.

ISTVÁN: Persze, drágám. Puszika.
(forgatja, majd elrakja a dobozt) Megértem, ha zavar téged.

MARGIT: (megkönnyebbülten) Nem zavar, Pistukám, hidd el, csak nyugodtan...

ISTVÁN: Megértem, ha zavar. Hiszen te már leszoktál.

MARGIT: (fülelve) Hogy' is mondtad?

ISTVÁN: Hogy leszoktál már a cigiről.

MARGIT: Ja persze, persze. De hidd el, én megértem.

ISTVÁN: Ígérem, ritkábban fogok.

MARGIT: Ahogy jól esik, Pistukám.

ISTVÁN: Na, megyek. Puszika, Gittácska.

MARGIT: -muzika, Pistukám.

(István ki)

(Emese kopog a nyitott ajtón és bejön.)

EMESE: Kivihetem a csészéket?

MARGIT: Köszönöm, Mesike.

EMESE: A tojások maradnak?

MARGIT: Azt még hagyjuk.

EMESE: Megtalálta az ura, amit keresett?

MARGIT: Mít? Ja igen, meg.

EMESE: Csak, mert tegnap is olyan izgatott volt.

MARGIT: Tegnap?

EMESE: Hát igen. Ugyanígy visszaroht és feltúrta a hálószo-
bát.

MARGIT: A hálósobát?

EMESE: Előtte meg a nappalit kutatta végig.

MARGIT: A nappalit? Nem értem. Mi az istent keresett ott?
(hitetlenkedik) Nem értem. „Mit keresett István a nap-
palimban?”

EMESE: A nappalijában?

MARGIT: Megbeszéltük, hogy tartsa a dolgait a dolgozószobában.
Ott nem kereste?

EMESE: Ott nem.

MARGIT: Pedig inkább a saját dolgával kéne törődnie.

EMESE: Ott már elég régen volt. Takarítanom sem kell.

MARGIT: (elgondolkozik) Mesike...

EMESE: Igen, Asszonyom?

MARGIT: Ha lesz egy kis ideje, rakjon majd rendet a spájzban.

EMESE: Igen, Asszonyom.

MARGIT: Sose tudhatjuk.

EMESE: Igen, Asszonyom.
(mellesleg) Hát, néha furcsán viselkedik a férje. És néha
még furcsábbakat mond.

MARGIT: Mesike. Mondtam már magának: Ilyen az élet.

EMESE: Tudom én, asszonyom.

- MARGIT: A szerencse van, akihez hozzásegődik, s van akihez nem.
Mindez... rajtunk kívül áll.
- EMESE: Tudom, asszonyom.
- MARGIT: Egyszer fenn, egyszer lenn. És van mikor sokáig fenn, és sokáig lenn.
És hát csak megérte a király bugyogójának lehúzása és az ük-ük-ükanyának talán még ki tudja milyen segítsége, ha ötszáznál is több évig rangot adott a Bőváriaknak, s egy kis földet, még ha azon csak vacak tarack is terem.
Tudja, Mesike, az volt az első Habsburg királyunk.
- EMESE: A második volt, asszonyom.
De ezt mondták a legokosabb tettének.
Mi is volt az?
- MARGIT: Családi titok. De nagy tett volt, ha egy falut erről neveztek el, egyet meg az ükanyáról. A Sáriról.
És elnézhetné az uramnak ezt a furcsaságát.
- EMESE: Elnézem én. Isten ments, hogy megfosszam ettől a kis örömétől.
- MARGIT: Köszönöm a megértését.
- EMESE: Ne szellőztessek egy kicsit? Most már melegszik a levegő.
- MARGIT: Még várjunk. Nekem ez még túl hideg.
És Mesike! A múltkor láttam a szobájában a barátját.
Ugye itt nem történik semmi? Ez egy tisztességes ház!
- EMESE: Dehogy, asszonyom. Nekem ez munkahely.

MARGIT: Ne is tekintse az otthonának. Nem azért fizetjük.

EMESE: Fel teszik ma kelni?

MARGIT: Hogyan?

EMESE: Hát, hogy el tetszik-e menni itthonról?

MARGIT: Hát, úgy terveztem, hogy ilyenkor már *elmegyek*.
De hát nem tőlem függ. Azért hiányzik egy kis kimozdulás.

EMESE: És a franciatanár?

MARGIT: Kicsoda? Ja?
(sietősen) Köszönök mindent. És most kérem, hagyjon magamra.

(Emese kimegy)

MARGIT: (a szekrényhez megy)
Mórickám!

(Kinyitja a szekrényajtót. Kilép a két férfi összeölelkezve.)

MARGIT: (elszörnyedve) Mi ez?

JÓZSI: Drága Gittácskám, köszönöm neked és köszönöm a sorsnak.

MARGIT: Ugye ez nem komoly? Ne tegyétek ezt velem.
Talán megbántottalak titeket, de ezt mégse...

MÓRIC: Nem, nem. Boldoggá tettél minket.

MARGIT: Nem, nem! (nem akarja elhinni) Ugye ez nem komoly?
Ne vicceljeteK velem, kérlek. Józsikám, tudod, hogy utálok...

JÓZSE: Nem, *te* hidd el. Ez a kényszeredett közelség, az össze-
érő testek, az egymáshoz súrlódó bőr ráébresztett min-
ket arra, amit még mi sem gondoltunk.

MÓRIC: S a halk suttogások, a közös érdeklődés...

MARGIT: Nem, nem! (rázza a fejét)

JÓZSE: Ugye megtanítasz a franciára?

MÓRIC: És a görög, amit ígértél...

MARGIT: (kiáltva) Nem, nem! Takarodjatok innen!
Mocskos disznók! Elfajzott állatok!
(kilökdösi őket az ajtón)
Sose lássam... egyiket se!
(hányingerrel küszködik)
Mocskos disznók! Fertelem! Az én házamban!
Mesike!

EMESE: Igen?

MARGIT: Hívj valakit, vitesd ki ezt a szekrényt, fűrészelje föl és
égesse el. Bár maradtak volna benne...
Még ma!

EMESE: Igen, asszonyom.

MARGIT: (leroskad az ágyra) Mi lesz velem!?
(a köldökét fogja) Mitől fog megszűnni ez a pokol!
Nem bírom! Még ezt a szekrényt sem bírom nézni!
Mi lesz velem!?! (kirohan)

☞ I.4

(kis szünet után Emese bejön, utána két ember, akik megfogják és kiviszik a szekrényt. Emese az ágyat rendezgeti)

LACI: (be) Emese! Szia!

EMESE: Lacikám! Szia drága! Végre itt vagy!

(Puszik; Emese kibontakozik az ölelésből és folytatja az ágy rendezgetését)

LACI: Hiányoztam?

EMESE: (mosolyogva) Egy kicsit...

LACI: Csak egy kicsit? Akkor el is menjek?

EMESE: Most rögtön? Hát nem lenne pocséklás? Az a drága vonatjegy?...

LACI: Az igaz. Na jó, egy pár percet maradok.

EMESE: Tényleg hiányoztál... (ugratja) Egy kicsit...

LACI: Hogy vagy?

EMESE: Én nagyon jól.

LACI: És ezek az ütődöttek?

EMESE: Lóci, hagyd ezt.

LACI: Nem tudom hagyni.

Nem tudom megérteni. Egyszerűen *nem tudom*.

Halasztasz az egyetemen egy fél évet, és eljössz ide? Miért?

EMESE: Lóci, te *engem* szeretsz?

Már más vagyok a szemedben, mint házvezetőnő? S nem egyetemi hallgató?

LACI: (bizonytalanul) Dehogy.

EMESE: Dehogy?

Szerethet egy joghallgató egy házvezetőnőt?

LACI: Ne mondj ilyet, Mesi...

EMESE: Én csak kérdezem. Döntened neked kell.

Kocsim sincs. Se trendi cuccom.

LACI: Mesi...

EMESE: Se lakásom. Pénzem se sok.

De én valahogy úgy képzelem, hogy van bennem egy mag, itt legbelül. És az vagyok én. Döntsd el, hogy a munkám szereted-e vagy engem. S ha engem, akkor szereted-e ezt (teszi a kezét a mellkasa közepére).

LACI: (kicsit vidámabban) Azt a belső magot.

EMESE: Ami igazán én vagyok.

LACI: Szeretem, Mesike. Szeretem „magácskát”.

De hogy pont ide gyere el. Ezzel te semmit se nyersz!

EMESE: Lóóóci, ezt már megbeszéltük.

LACI: (folytatja) Hogy pénzért, azt nem hiszem. Hogy jól érzed magad, azt se nagyon tudom elképzelni.

EMESE: Én már elmondtam.

LACI: Mit? Azt a lukat?

(befejezte az ágyat és a külön rész felé megy; Laci követi)

EMESE: Nem luk, örvény.

LACI: (hitetlenkedve) És pont itt. (biccent előre)

EMESE: Éppen és pont – itt.

LACI: Ezt nem tudom elhinni.
Szóval pontosan itt van az a hely, ahol neked éppen most lenned kell.

EMESE: Legalább napi négy órát.

LACI: Ott?

EMESE: Nem, itt a széknél.

LACI: (hitetlenkedve) Pont ennél a széknél.

EMESE: Igenis. Pont ennél a széknél.
Ha nem hiszed, ülj le. És ha figyelsz, akkor te is érezheted.

LACI: Na jó. Ne mondd, hogy ok nélkül kötekedek.
(leül, próbálja magát beleélni)
Igen, igen, igen!
Te! Én semmit se érzek.

EMESE: Nem baj az. Nem mindenki érzékeny rá.
(Laci feláll)

EMESE: Hadd nézzem.
(leül a székre; jobbra majd balra billenti a fejét)
Én se érzek semmit.
(feláll és a széket nézi)

LACI: Na ugye!

- EMESE: Szerintem elmozdult. (nézegeti a széket, majd a kezével keresi)
- LACI: Az örvény.
- EMESE: Az hát. (a kezével keresgeti) Néha kicsit odébb megy.
- LACI: Odébb megy.
Emese, ugye nem szórakozol velem?
- EMESE: Dehogyan. (Kicsit odébb tolja a széket)
(Leül, becsukja a szemét. Jobbra, majd balra mozgatja a fejét. Hirtelen kiegyenesedik, miközben beszívja a levegőt, közben a fejét kicsit előrébb hajtja. Majd élvezi a borzongást, miközben hosszan kifújja a levegőt. – Reméljük a nézők is borzonganak. – Laci meredten figyel.)
(Emese végül kinyitja a szemét)
Pont itt van. Próbáld ki!
- LACI: Nem, nem. Nekem így is elég volt.
Híszek neked. Én neked azt is elhiszem, ha azt mondd, hogy sajtból van a Hold.
- EMESE: Hát persze, hogy abból. Ne mondd, hogy nem tudad.
Na jó, csak vicceltem!
Nem kell hinni a mesékben. Meg kell élni azokat.
- LACI: Szeretem a meséket. És van egy kedvencem. Az Emese.
- EMESE: (felkel, és megfogja Laci kezét)
Na gyere, te! Ülünk a pamlagra!
- LACI: Ülünk.
Szóval, azért jöttél el, hogy segíthess nekik.

EMESE: Aha.

LACI: És rokonok.

EMESE: Már mondtam. Nagyon-nagyon távoliak.

LACI: És ők nem is tudják.

EMESE: (szigorúan) És nem is akarom, hogy megtudják.

LACI: Szóval, ott ülsz, és így segítesz nekik.

EMESE: Nem kell elhinned.

LACI: Mégpedig úgy, hogy olvasol.

EMESE: Mondom, hogy nem kell elhinned.

LACI: És a nagyapáddal beszéled meg, hogy mit olvass.

EMESE: Te is beszélsz a nagyapáddal.

LACI: (méltatlankodva felcsattan) De ő nem halott tíz éve!

EMESE: (bújva) Az csak nem olyan nagy baj?

LACI: (sóhajtva) Emese, Emese...

EMESE: Mi az, Lóci?...

LACI: (sóhajtva) Emese, Emese... Most mit álmodtál, Emese?...*

EMESE: Semmit.

LACI: Semmit? „Az igazat, csakis az igazat!”

EMESE: Semmi olyat, amit szeretnél hallani.

LACI: Ez biztos?

EMESE: Biztos.

LACI: Akkor lehet, hogy tényleg nem szeretném.
Szóval ott ülsz... Pontosan ott...

EMESE: Pont ott...

LACI: ...napi négy órát.
És amit olvasol, és amit arról álmodsz, az belevegyül az életükbe, a... a... az örvénnyel.

EMESE: (örömmel) Na ugye, most már érted!

LACI: Nem.
A Mikszáth után most mit olvasol?

EMESE: Boccaccio-t. A Dekameront.

LACI: Atyaég.
És ezt a nagypapa mondta?... (kijelentő kérdés)

EMESE: Ő.

LACI: Tíz éve halott és még nem hűlt ki a vére...
Láttad azt a filmet tegnap? Mi is a címe? „Rémálom az Elm utcában”.

EMESE: Nem. Miért, jó?

LACI: Dehogyan. Meg ne nézd! Nincs is ilyen film! Csak én találtam ki.

EMESE: Mostanában nem nagyon merek TV-t nézni.

LACI: Azt elhiszem.

EMESE: (becézgetve) Kicsi Lócikám, te ezt még nem érted.
Majd ha nagyobb leszel.

- LACI: Tudom. Majd ha Lóci óriás lesz*. Ezt már hallottam.
Akkor majd meglátom a szekrény tetejét.
Szóval. Ott ülsz, meg örvény, meg minden,
- EMESE: (komolyan) Lóci. Tudod, mi az a katalizátor.
- LACI: Tudom, a kocsiban az a bigyó. Na, csak vicceltem. Persze, hogy tudom.
Jó, jó! Értem. Vagy nem értem. De mindegy.
Csak annyira hiányzol. Sokszor olyan sötétek a gondolataim. És az a furcsa haláleset az egyetemen... Tudod, a kedvenc professzorom volt. És azóta, mintha mindenki titkolna valamit. Nekem szinte börtönné vált az egész egyetem. Ilyen a világ? Ezért élünk? Esküszöm, már sokszor arra gondolok, van-e értelme ennek az egésznek? Élni? Vagy inkább ne?... Miért kell túrnünk a sors csapásait?...
- EMESE: Figyelek, drága, csak várj egy pillanatot! (Laci mögött keresgélni kezd)
- LACI: Mi keresel?
- EMESE: Megvan! (emeli fel a könyvet) A Hamlet. Csak eltűntem innen. (kidobja) Hallgatlak, szívem.
- LACI: Semmi. Csak néha olyan szomorú vagyok. És nem vagy ott, hogy megvigasztalnál.
- EMESE: Jaj, Lóci.
- LACI: Csak ne lennének néha rossz álmaim...
- EMESE: Kicsikém! Azt mondják, ha egy rossz álmot igazán végigálmodunk, akkor azt már nem kell megélnünk.
- LACI: Hajtsd ide az ölembe a fejed!

EMESE: Nekem jó így.

LACI: Akkor hadd hajtsam én.

EMESE: Jó, csak egy pillanat. (keresgél maga mögött, majd fel-emel egy könyvet)

LACI: Az mi?

EMESE: Ja ez? Semmi. A Boccaccio. (kidobja)
Na, most már jöhetsz. (Laci az ölébe fekszik)
Lóci, Lóci. (közben simogatja a fiú fejét) Elmondok valamit. Mondjuk, egyszer nem jól törlöd meg az orrod.

LACI: És lóg belőle valami.

EMESE: Mondjuk igen.

LACI: OK., elképzelttem.

EMESE: Belenéznel-e a tükörbe, még akkor is, ha hányingered lesz? Vagy inkább úgy sétálnál az utcán?

LACI: Inkább a tükör.

EMESE: Beleállnál-e a tűzbe, ha éget is, hogy eleméssze benned azt, amit te sem szeretsz? Ami csak visszafog, mint egy kolonc?

LACI: Remélem bele. De ez nem a te tüzed! *Te* miért csinálod?

EMESE: Én meg így törlesztek.
(kicsit később) Lóci.

NAGYAPA: (hangja)
Elaludt.

EMESE: Nagyapa?

NAGYAPA: Ki más? Már más szellemekkel is cseverészel?

EMESE: Nem, dehogy.

NAGYAPA: (sóhajtva) Majd eljön az az idő is...

Ne terheld azt a fiút ilyenekkel... Még át kell mennie néhány kapun.

EMESE: De szeretem.

NAGYAPA: Az más.

EMESE: És ezek a háziak! Néha nagyon a türelmem végére érek. És a te kéréseid? Olvassak Boccaccio-t és addig ne érjek Lacihoz?

NAGYAPA: Ne vedd át a bajukat.

Kérlek, bírd ki... Mindjárt vége. Hamarabb, mint gondolnád.

EMESE: De később, mint szeretném. Azt ígérted, elmondod a miértet.

NAGYAPA: (sóhajtva) Jó...

Réges-régen, egy másik életben ők papok voltak, s uralni akarták azt a belső ősi erőt. Micsoda hübrisz! De elbuktak. Egymás szerelmei lettek, s a büntüdatuk poklát nyögik életeken át.

Valami kicsit nem megy. Valami sosem sikerül. A béke és a szeretet valahol nagyon-nagyon messze jár. Élnek, de tetszhalott életet.

Ha segítesz nekik, további századok kínjaitól mented meg őket.

EMESE: És miért pont én?

NAGYAPA: Te sokkal rosszabbat tettél.

EMESE: (szomorúan) Én?

NAGYAPA: Nem mondhatom el. De... Megvetted őket.

EMESE: (fájdalmasan) Nagyapa!

NAGYAPA: Szeretünk, Emese! Hidd el, te a legjobb helyen vagy, s a legjobbat teszed.
S neked a legkönnyebb. Olvasd a Boccaccio-t.

EMESE: (szomorúan felnevet) Olvasom.

NAGYAPA: Megszabadítod a lelkük. Az erőd ott rezeg bennük, és ők is feloldják mások lelkét.
És te egyre nagyobb erőre teszel szert.
Még ha azzal a fiúnak akarsz is segíteni.

EMESE: Nagyapa!

NAGYAPA: Szeretünk, Emese...

EMESE: Nagyapa!
(nincs válasz)
Lóci, Lóci. (lehajol és megsimogatja a fejét) Mikor éred végre fel azt a szekrényt?...

❧ II. ❧

(Balra íróasztal, székkal. Jobbra tárgyaló ülőgarnitúra, dohányzóasztallal, hátul ajtó, mellette balra szekrény.)

❧ II.1

(Balázs be, néhány dossziéval a kezében. Az íróasztalhoz megy, ott pakolgat.)

(csörög a telefon)

BALÁZS: (felveszi) Bővári tejüzem. Nem, nem Vasedény*.
Visszhall.

(Balázs tovább pakolgat)

ISTVÁN: (be) Jó reggelt!

BALÁZS: Jó reggelt, főnök! Ilyen korán?

ISTVÁN: Hát... (fájlalja a fenekét), valósággal kidobott az ágy.
András már bent van?

BALÁZS: Már bent, mint mindig.

ISTVÁN: Ezért a helyettesem.
Valakinek „dógozni” is kell. A termelés nem megy csak
úgy magától.
Legalábbis *magától* biztos nem menne.

BALÁZS: Mindig korán jár be, s későig marad.
Mondta, hogy mindjárt jön.

ISTVÁN: Volt valami esemény?

BALÁZS: Tegnap?

ISTVÁN: Hát persze.

BALÁZS: Csak egy kis leállás a csomagolónál.

ISTVÁN: Dokumentálták?

BALÁZS: Még nem hiszem.

ISTVÁN: Nem hinni van itt. Dokumentálta?

BALÁZS: Még nem.

ISTVÁN: Hányszor mondtam már: a WC-ről is, ha feláll, akkor mi az első?

BALÁZS: A... a... a papírmunka.

ISTVÁN: A papírmunka! Jusson mindig az eszébe! Itt mindent kell dokumentálni!
Ha ide kijön a KÖJÁL, a gatyájába is belenéz.

BALÁZS: Értem, főnök.

ISTVÁN: Jegyezze meg: papírmunka! S akkor nyugodtan vizsgálódhatnak.

BALÁZS: Értem, főnök. Megjegyeztem, főnök.

ISTVÁN: Gondoljon néha a gatyájára.
Tudom, hogy még csak próbaidőn van itt...

BALÁZS: Már nem, főnök.

ISTVÁN: Hogy-hogy nem?

BALÁZS: Tegnap letelt.

ISTVÁN: A négy hónap?

BALÁZS: (büszkén) A négy hónap. Pontosan tegnap telt le.

ISTVÁN: Atyaisten... Erről megfeledkeztem.

BALÁZS: (szégyenlősen) Nem olyan nagy dolog. Nem hiszem, hogy meg kell ünnepelni.

ISTVÁN: Nem is erre gondoltam.
Milyen Balázs is maga? Ne haragudjon, nagyon rossz a névmemóriám.

BALÁZS: Hübel Balázs.

ISTVÁN: Ja, persze.

ANDRÁS: (be) Jó reggelt, főnök!

ISTVÁN: Jó reggelt!
Várjunk csak! Hol a címer?

BALÁZS: A micsoda?

ISTVÁN: A címerünk, onnan a falról.

BALÁZS: Ja, az a kép? A takarítónő elvitte, letisztítani.

ISTVÁN: Annak a képnek ott kell lennie! Éjjel, nappal!
Mit gondolnak, mi tartja egybe ezt a céget?
Mitől működik ez a cég?

BALÁZS: A termelés?

ISTVÁN: Én a címerről beszélek. Azonnal kerüljön vissza a falra!

BALÁZS: Megyek és szólok, főnök.

ISTVÁN: Várjon! Ezeket a papírokat is vigye innen. Aktakukacnak néz engem?

BALÁZS: Bocsánat. (összeszedi a papírokat és kimegy)

ISTVÁN: (András felé) Volt egy kis leállás?

ANDRÁS: Igen, a csomagolónál.

ISTVÁN: És a jegyzőkönyv?

ANDRÁS: Utána kellett nézнем, de elkészült.

ISTVÁN: (kezdi) Tudja, a papírmunka...

ANDRÁS: Tudom, főnök: itt rendkívül fontos.

ISTVÁN: Úgy, úgy. Balázssal egyszerre vettem fel magukat...

ANDRÁS: Pontosan négy hónapja.

ISTVÁN: Igen, rájöttem. Maga túlszárnyalta a reményeimet.

ANDRÁS: Köszönöm a bizalmat. Ez a munkám.

ISTVÁN: Őt viszont inkább nem minősíteném.
Azon gondolkozom, hogy a próbaidőnek nincs e valami ellentéte.

ANDRÁS: A felmondásra gondol?

ISTVÁN: Aha, a felmondás.
Én igazából a lenyakazására gondoltam. Ha túlél egy felnégyelést.

ANDRÁS: Nem olyan veszélyes...

ISTVÁN: Gondolja?

ANDRÁS: Hát..., igyekvő.

ISTVÁN: És mire elég az igyekezet?

(Balázs be, egy nagyméretű, cicit formáló bögrével a kezében)

ISTVÁN: (döbbenet) Mi ez?

BALÁZS: Egy kis meglepetés, ha megengedi. (leteszi az asztalra)
(ünnepélyesen) Valamit el szeretnék mondani.

ISTVÁN: Hát, majd én is.

BALÁZS: Akkor... Először is: köszönöm a bizalmat. Nekem nagyon sokat jelent, hogy itt dolgozhatok.
Úgy érzem, ez az egyik legfontosabb hely az országban. Olyan, mintha így bekapcsolódnék az egész ország vérkeringésébe.

ISTVÁN: (közbe) A tejet azt isszák, azt tudja?

BALÁZS: Mintha mi éltetnénk ezt az országot!
Hogy itt dolgozhatok, nekem ez igazán nagyon sokat jelent.

ISTVÁN: Hát, nekem is.
(a bögrére mutat) És ez mi?

BALÁZS: Egy kis ajándék...

ISTVÁN: De mi van benne? Az a fehér ízé?

BALÁZS: Hát tej.

ISTVÁN: Tej?

BALÁZS: Igen. A legfrissebb.

ISTVÁN: A mi tejünk? Maga meg akar mérgezni engem?

Mit képzels magáról?

Vagy azt hiszi, olyan régen jártam az üzemben, hogy nem tudom, mi folyik ott?

BALÁZS: Hát a tej...

És igenis. Nekem ez nagyon sokat jelent! Én kérem, minden reggel megiszok egy vagy néha két literrel is.

ISTVÁN: Ezt el is hiszem.

BALÁZS: Néha napközben is. S így mindig érzem, hogy miért dolgozom.

S érzem, mintha a vérem egy lenne...

ISTVÁN: Várjon. Maga párizsit is eszik?

BALÁZS: Reggelire. (szégyenlősen) Néha csak arra telik.

ISTVÁN: Jó, jó. Mindent értek.

Nézzen már utána annak a címernek.

BALÁZS: Azonnal.

BALÁZS: ...És tudja, hogy ez milyen érzés?...

ISTVÁN: Menjen már! Tudja, a címer!

BALÁZS: Igen, igen.

(az ajtó felé indul)

(András felé) Mit akart azzal a párizsival?

ANDRÁS: Nem tudom. Régebben húsfeldolgozója is volt.

(Balázs ki)

ISTVÁN: Szóval, maga szerint nem is olyan veszélyes.

Szerintem egy egész idegosztályt kiutálnak neki SZTK-ra.

(nézegeti a bögrét) Azt hitte, hogy majd én ezt a szöveget beszopom?

Honnan szedte ez a marha ezt az ötletet?

(Béla és Balázs be; Béla kezében a címer. A címeren két, félkör alakú rózsaszínű „domb”, közöttük egy torony, rajta középkori zászló)

BÉLA: Jó reggelt. Hozom a képet. (felakasztja a falra).

ISTVÁN: Ferde.

BÉLA: Tessék?

ISTVÁN: Ferde a kép.

BÉLA: Ja, bocsánat (megigazítja).

ISTVÁN: (pátosszal) A Bőváriak ősi címere.

BALÁZS: Ez a kép?

ISTVÁN: Ez nem kép. Ez címer.

BALÁZS: Ez? (mutat rá)

ISTVÁN: Igen.

BÉLA: (oldalt billentgeti a fejét, úgy nézegeti)
Nekem valahogy a titkár nő jut róla az eszembe.

ISTVÁN: Hogy-hogy?

BÉLA: Nem tudom. Csak egy érzés...
Míntha hasonlítana.

ISTVÁN: Egy tájkép? A Tinára?

BÉLA: Hát, bizonyos szögből.

ISTVÁN: Ez a Bővériak ősi címere. Több mint ötszáz éves!
A nagyapám mondta mindig: „Amíg áll a Bővériak zászlaja”, az ott ni, „addig velünk rossz nem történhet”.
Fél évezred ereje sugárzik ebből a képből! Egy hősi tett századokon átívelő fénye.
Olyan erő... De olyan... Ami a századok viharában is megtart bennünket.
Olyan erő árad ebből a képből...

BALÁZS: (lelkesen) Én érzem! Én érzem!

ISTVÁN: Maga szerintem egész mást érez.
Lehet, hogy azt hiszik, hogy itt a termelésen múlik minden. Termelünk, mert valamit kell csinálni. A két kezünket nem lóbálhatjuk csakúgy magunk mellett.
De ami a céget összetartja, az ez a kép... izé, címer.
Fél évezred folytonossága árad ebből a képből!

BALÁZS: (lelkesen) Én érzem! (észbe kap) Bocsánat.

ISTVÁN: És csak reménykedjünk, hogy nem lesz semmi baj attól, hogy ez a kép tegnap este lekerült a falról.

BALÁZS: Már tegnap reggel sem volt itt.

ANDRÁS: Én még tegnapelőtt sem láttam.

ISTVÁN: Micsoda? (le kell ülnie)
Atyaisten... Hát, a legrosszabbtól tartok.

BÉLA: Félévezred után csak nem számít egy-két nap.

ISTVÁN: Reménykedjünk benne!

BALÁZS: (pátosszal) Ötszáz év...
(nézegetik a címert, Béla még le is guggol)

ISTVÁN: Nehogy megint azzal a titkárnővel jöjjön!

BÉLA: A Tinára gondol?

ISTVÁN: Maga ilyen közelről ismerte?
Mi lehet most vele?

BALÁZS: A Tinácskával? Mintha egy férfi magazinon láttam volna. A címlapon. De lehet, hogy tévedek.

BÉLA: És az a domb? (mutatja) Mitől olyan rózsaszín?

ISTVÁN: Biztos homokdomb. Tudja, Kiskunság.

BALÁZS: Hát..., nekem elég nagyoknak tűnik. És az a valami a tetején?

ISTVÁN: Nem tudom.

BÉLA: Talán házikó.

BALÁZS: Á..., annak kicsi.

ISTVÁN: Talán egy-egy forrás.

BÉLA: A domb tetején?

BALÁZS: Csak nem tej?

ISTVÁN: Hát, mi köze lenne ennek a tejhez?

BALÁZS: Én, őszintén szólva, eddig teljesen azt hittem, hogy ez a tejuzemre vonatkozik.

ISTVÁN: Hogy vonatkozhatna?

BALÁZS: Nem is tudom.

ISTVÁN: De mondja csak el, nyugodtan.

BALÁZS: (rémülten) Nem, én igazán nem tudom. Csak egy gondolat volt.

ISTVÁN: Milyen gondolat?

BALÁZS: (ijedten) Már elment! Elment!

ISTVÁN: Na, majd szóljon, ha visszajön.

BALÁZS: Én nem, nem, nem hiszem, hogy...

ISTVÁN: Na ne dadogjon már!

(kis csönd)

ISTVÁN: (Béla felé) Tegyen meg valamit! Egy teljes revíziót, rovansot kérek, mindenre kiterjedően.
Ellenőrizzenek mindent, az utolsó szögig!

BÉLA: Rendben. De legalább egy hét lesz.

ISTVÁN: Kezdjék, most azonnal!

BÉLA: Rendben főnök.
(el)

(Nézegetik a képet)

ISTVÁN: András! Mondjon már valamit! Mi a véleménye a címer-ről?

ANDRÁS: Én megmondom őszintén: nem vagyok egy művészal-
kat. A történelemhez sem értek.
Tisztelen az emberek érzéseit. A világért sem az érze-
seik alapján ítélném meg az embereket.
Nekem nem ez a munkám.

ISTVÁN: Nagyon helyes. „Nagyon” helyes. Szépen mondta.

(Nézegetik a képet)

BALÁZS: Tényleg főnök, és jól ment a kocsis? A BMW?

ISTVÁN: Ja igen, nagyon jól. Kint hagytam a parkolóban. És köszönöm a bátyjának.

Hát, hogy mi történt velem... El se fogják hinni...

Na szóval, megyek az úton. Az út mellett ugyebár szoktak állni ilyen-olyan lányok.

ANDRÁS: Milyenek?

ISTVÁN: Hát olyanok. Meg olyanabbak.

Egy kanyar után látok egy olyan feneket, aaaa..., de olyat... aaaa...

A nő állt a kocsija mögött és keresett valamit hátul, a csomagtartóban. Én meg csak azt veszem észre, hogy tövig nyomom a féket.

Na szóval, megállok. A nő meg azt hitte, hogy francia vagyok.

BALÁZS: De miért?

ISTVÁN: Hát talán az ekkora F betűről, ami a bátyja kocsiján van. Mit akar az jelenteni?

BALÁZS: Hát a nevét, hogy Franci.

ISTVÁN: Ja... Én másra gondoltam.

BALÁZS: Nagy franc az én bátyám!

ISTVÁN: Azt hallottam.

Hát persze! A rendszám is: FRANZ-007. Akkor ezért hitt a nő titkosügynöknek.

Szóval azt mondta, ha segíték, akkor mindent megtesz.

ANDRÁS: Franciául mondta?

ISIVÁN: Nem, magyarul.

BALÁZS: És főnök, franciául válaszolt?

ISIVÁN: Igen. (Balázs hitetlenkedve néz rá) Azt mondtam: „Oui”.

BALÁZS: És mindent megtett?

ISIVÁN: Hát... Eleget. És nem is volt drága.

ANDRÁS: És mi volt a baj?

ISIVÁN: Baj nem volt.

ANDRÁS: A nő kocsijával.

ISIVÁN: Á, csak kifogyott a benzine.

BALÁZS: Jó kis autó. A bátyám is nagyon szereti. A libakeltetőt.

ISIVÁN: Micsodát?

BALÁZS: Így hívja.

ISIVÁN: De miért?

BALÁZS: Nem tudom. Azzal jár a diszkóba. Csak hátul nincs ülésfűtés.

Mindig mondja, hogy a hétvégén hány lánnyal melegítette a hátsó ülést.

Lehet, hogy nem is olyan jó autó.

ISTVÁN: Nem olyan rossz. És az a fenék... aaaa... Azóta csak arra tudok gondolni.

Jaj (kap a fejéhez), csak elköltöttem a pénzem.

BALÁZS: Mire?

ISTVÁN: Na mire? Hát ez az üzleti út. Ez most sokba került. De remélem, megéri. Elég jó kontaktust sikerült kialakítanom.

András! Egy százast vegyen már ki a pénztárból. A feleségemnek ígértem egy karláncot.

BALÁZS: De azt már egyszer megvette!

ISTVÁN: Megvettem, megvettem. De elveszett.

ANDRÁS: Itt?

ISTVÁN: Igen, pont itt veszett el.

Megkértem a titkárnőt egy kis játékra.

ANDRÁS: A Tinácskát?

BALÁZS: Milyen játékra?

ISTVÁN: Egy egyszerű kis szerepjátékra. Hogy mennyire örülne, ha mondjuk ő kapná meg azt a karláncot.

BALÁZS: És?

ISTVÁN: Hát, nagyon jól játszott.

BALÁZS: Ééés?

ISTVÁN: Képzeldék, a lábára tette fel. Ezt én egy kicsit félreértettem.

És amikor, khhm, tisztáztuk a félreértést, hiába hajoltam le, nem engedte levenni.

ANDRÁS: Szóval ezért ment el a Tinácska.

BALÁZS: A főnöknek akkor volt az a bokszolós balesete?

ISTVÁN: Keményen a sarkára állt, az biztos. Az egész nem érte meg azt a lila foltot.
Meg a két napot tamponnal az orromban.

BALÁZS: Micsodával?

ISTVÁN: Tamponnal. Kis vattával.

BALÁZS: (megvonja a vállát) Én már sok furcsaságot láttam. És sokat el is fogadok. Ha meg nem is teszem.

ISTVÁN: Mi a baja?

BALÁZS: Hát az a tampon...

ANDRÁS: Így hívják az orvosok az összecsavart vattát, ami felszívja a vért.

BALÁZS: Jaaa, értem. Mi mást hívunk így.

ISTVÁN: Kérem! Most menjen ki, legyen szíves. Most!
(Balázs ki)

ISTVÁN: Na, dolgozzunk is valamit!
Ma sűrű napunk lesz. Délelőtt jön a *képviselő* úr.

ANDRÁS: A délelőtt pontosan mit jelent?

ISTVÁN: Egy képviselőnek? Fogalmam sincs.
Délutánra várjuk Jean-Luc barátunkat. Rá nagyon kedvező benyomást kell tennünk. Ugye reméljük..., nagyon-nagyon reméljük, hogy befektet a cégbe.
Valamikor napközben meg jön az új titkárnő.

ANDRÁS: Ó már kint vár.

ISTVÁN: Hát miért nem szólt? Hívja be.
Vagy várjon csak! És úgy milyen?

ANDRÁS: Hogy-hogy?

ISTVÁN: Hát olyan milyen?

ANDRÁS: Hát olyan titkárnős...

ISTVÁN: Az jó... De nagyon olyan?

ANDRÁS: Hát úgy mélységében még nem ismerkedtünk össze.

ISTVÁN: Azt nem is illik. Az első alkalommal?
Na! Küldje be, legyen szíves!

ANDRÁS: Én egy pár perce elszaladok.

ISTVÁN: Menjen csak. Hátha közvetlenebb hangulatot sikerül kialakítanom.

II.2

(Poppea be)

ISTVÁN: Szóval magácska az. Szabó, ugye?

POPPEA: Igen, kérem.

ISTVÁN: Jelentkezik az állásra.

POPPEA: Igen, jelentkezem.

ISTVÁN: És mi is a keresztneve? Ne haragudjon, nem tudtam megjegyezni.

POPPEA: Poppea.

ISTVÁN: Hogy mi?

POPPEA: Régi római név.

ISTVÁN: És ezt hogy becézik?

POPPEA: Hát... mondjuk Poppika.

ISTVÁN: Hogy mondta?

POPPEA: (selypítve) Poppika.

ISTVÁN: Ezt már „asszem” nem fogom elfelejteni.
És ezt hogy kell írni?

POPPEA: Két „pé”-vel. Két kicsivel. Elöl meg egy naggyal.
(a szereplők többnyire egy „p”-vel mondják)

ISTVÁN: Nagyon érdekes...

POPPEA: (selypítve) De a Popicskát is szeretem.

ISTVÁN: Azt én is.

POPPEA: De ha ezt nehéz megjegyezni, akkor szólíthat a második nevemen is. A Melindán.

ISTVÁN: És ezt hogy becézik?

POPPEA: (megmozgatja) Hát, ezt nagyon sokféleképpen szokták becézni.

ISTVÁN: (előre meredve) Azt nem csodálom.

POPPEA: ...Meli, Melike, Melcsi...

ISTVÁN: Jaj, kérem, most ne folytassa!
Tehát Szabó Poppika.

POPPEA: Igen. Tudja az anyukáméknak mondták, hogy egy gyakori vezetéknevhez ritka keresztnévet kell választani.

ISTVÁN: Hát ez sikerült.

POPPEA: Akkor így már meg fogja jegyezni?

ISTVÁN: Azt hiszem, megbirkózom a feladattal.
Tehát akkor az állás. Szeretne titkárnő lenni. És van tapasztalata?

POPPEA: Nagyon széleskörűek a tapasztalataim.

ISTVÁN: Az jó. Főleg majd a telefonokat kellene intézni.
És tud gépelni?

POPPEA: Ha muszáj...

ISTVÁN: És tud gyorsítani?

POPPEA: Ha nagyon muszáj...

ISTVÁN: És még?

POPPEA: Bármit, ha nagyon muszáj...

ISTVÁN: Az *naaagyon* jó.
Néha túlmunka is előfordul. Ugye nincs ellenére?...

POPPEA: Dehogy! Természetesen megfelelő fizetés ellenében...

ISTVÁN: Természetesen.

POPPEA: Én tudom, hogy egy jó állás ma nagyon nagy kincs.
És én mindent megteszek érte...
(közelebb megy) Nem tudom, hogy mivel győzhetném meg...

(kopogás)

ISIVÁN: Igen! Igen!

(András be)

ISIVÁN: (felugrik) Az új titkárnőnk, Szabó Poppika.

ANDRÁS: Főnök, maga tesztelte.

ISIVÁN: Felvesszük. Nagyon meggyőző... a tudása...

POPPEA: És mikor kezdek?

ISIVÁN: Jó lenne most azonnal.

POPPEA: Jaj, még el kell szaladnom, néhány dolgot el kell intéznem!

De utána rendelkezésre állok.

ISIVÁN: De akkor ugye, itt lesz már délután? Egy külföldi vendéget várunk és „el kéne” egy kis segítség.

ANDRÁS: A francia hogy megy? Elboldogul a nyelvvél?

POPPEA: (bizonytalanul) Tanulgatom.

ISIVÁN: Ezt nem is mondta. Ez nálunk plusz!

POPPEA: Pedig gondolhattam volna. Akkor most elsietek.

ISIVÁN: Délután várjuk! Amilyen gyorsan csak tud jönni.

POPPEA: Úgy lesz, *főnök*. Viszlát!

ANDRÁS: Viszlát!

ISIVÁN: Viszlát, Poppika.

POPPEA: Viszlát (el).

ANDRÁS: Meg fog felelni?

ISIVÁN: Szinte... *tökéletes!*

ANDRÁS: Nem baj, hogy késtem?

ISTVÁN: Neeem...

ANDRÁS: Egyedül is ki tudta kérdezni?...

ISTVÁN: Kiii... Elboldogultam...

☞ II.3

BALÁZS: (besiet) A képviselő úr! A képviselő úr! Itt a képviselő úr!

(András kisiet; nemsokára jönnek vissza)

ANDRÁS: (bekíséri) Erre tessék!

KÉPVISELŐ: Jó napot! Jó napot!

ISTVÁN: (elé siet) Á..., jó napot, képviselő úr! Üdvözöljük itt minálunk, a Bővári Tejüzemben.

KÉPVISELŐ: Üdvözlöm, István!

ISTVÁN: A helyettesem, András.

KÉPVISELŐ: Már találkoztunk!

ISTVÁN: Hogy van, kedves képviselő úr?

KÉPVISELŐ: Köszönöm, így választások előtt egyre jobban. Tudja, ilyenkor egyre több energiát érzek magamban, szinte bizsereg a bőröm alatt.

Ilyenkor, tudja, tele vagyok ötletekkel, hogy mennyi mindent lehet tenni négy év alatt! Csak egy kis erőfeszítés, csak egy kis munka és a *megfelelő* ember a megfe-

elő helyen, higgye el, csodákra képes. Hogy' fel lehet virágoztatni az országot! Csak néhány jó ötlet, és mekkora bőséget és gazdagságot lehet elérni!

ANDRÁS: Az országnak?

KÉPVISELŐ: Hát, az országnak is.

ANDRÁS: És az elmúlt négy év?

KÉPVISELŐ: A múlt, a múlt... Mindig csak a múlt! Fiam! Hadd szólítsam így, mint az ország atyja!

Szóval: fiam! A jövőbe kell nézni! Jegyezzen meg egy nagy igazságot: A múlt – elmúlt!

ANDRÁS: Aha.

KÉPVISELŐ: A jövő, fiam, a jövő! Ha mindig csak a múltban kotorászunk, ha beleragadunk a múlt lápos, ingoványos mocsarába, hogyan tudnánk előre lépdelni?

ANDRÁS: Lépdelni.

KÉPVISELŐ: Igen fiam, lépdelni. A jövőre kell függesztenünk a tekintetünk!

Mondok Önnek egy téveszmét, ami mostanában *sajnos* teljesen eluralkodott. Ha felgyúlik a szennyes, akkor hát ki kell teregetni? He?

ANDRÁS: Nem is tudom. Kíváncsi vagyok a véleményére.

KÉPVISELŐ: Nagyon helyes hozzáállás, *fiam*. Amiben bizonytalanok vagyunk, arról kérdezzük meg a nálunk tapasztaltabbakat.

(András felhúzza a szemét)

KÉPVISELŐ: Szóval. Mert mi lesz, ha kiteregetjük a szennyest? Ugye-
bár azt akkor mindenki látja!

Elveszítjük a hitelünket a külföld előtt! Ne jöjjön létre
egy szerződés, csak azért, mert néha nem megy minden
törvényes keretek között? Néha azt hiszem, hogy az
emberek vakok! Hogy a természet legelemibb törvé-
nyeit sem ismerik! Hiszen elég csak ránézni egy térkép-
re!

Fiam, látott már olyan folyót, ami légvonalban folyik?
He?

ANDRÁS: Légvonalban?

KÉPVISELŐ: (széttárja a kezét) Ilyen egyszerű az élet! Ha jön egy
hegy, meg kell kerülni! Ha van egy sokat ígérő völgy,
akkor célszerű tenni egy kis kerülőt. Talán nem oda in-
dultunk el... De a lényeg, hogy haladunk! Mert aki
megáll, annak vége!

ISTVÁN: Hogy erre még sosem gondoltam!

KÉPVISELŐ: Nem kell szégyellni. Azért vagyunk mi, hogy ilyeneken
gondolkodjunk.

Vagy mondjuk: apadjon el egy pénzforrás, csak azért,
mert néha eltűnik egy-két forintocska, milliárdocska?
De hát az a fejlődésünk egyik alapja, abból élünk! Hát
én is abból élek! Na!

ISTVÁN: Micsoda *dedukció!*

KÉPVISELŐ: Kérlek, István, azt ne emlegesd fel! Az alól felmentet-
tek. Jogerősen.

ISTVÁN: Én csak arra gondoltam...

KÉPVISELŐ: Nem, nem! Hidd el, nem kell *gondolkodni*... Hát ez a mi dolgunk!

ISTVÁN: Ááá...

KÉPVISELŐ: Hát mi ezért vagyunk. Elég csak bízni bennünk. Hogy jó kezekben van az ország sorsa.

ISTVÁN: Milyen kezekben?

KÉPVISELŐ: Hát ezekben! (mutatja a kezét)

ISTVÁN: Ja... Csak elvesztettem a fonalat.

ANDRÁS: Végül is mi a teendő a szennyessel?

KÉPVISELŐ: Egyszerű a válasz: Tisztába kell öltözni!

ANDRÁS: Nem kimosni?

KÉPVISELŐ: Nem, nem. De örülök, hogy kérdez. Ha nem biztos valamiben, kérdezzen!

Ha csak mosogatunk... akkor ki fog dolgozni? Na?

Ha senki se dolgozik, ki fog adózni? Na?

Ha nincs adó, akkor hogy lesznek képviselők? Na?

S ha senki sem irányítja az országot, akkor anarchia lesz, nem? Na?

ISTVÁN: Micsoda *dedu*...

KÉPVISELŐ: (Istvánra néz, helytelenítően)

ISTVÁN: Bocsánat, bocsánat...

KÉPVISELŐ: Nem mosogatni! Dolgozni!

(András felé) De úgy érzem, mi megértjük egymást.

ANDRÁS: Gondolja?

KÉPVISELŐ: Igen, igen. Lehet érezni azt az eszmei közösséget.

ANDRÁS: Gondolja?

KÉPVISELŐ: Igen, igen. A gondolatok együttes rezgését...

(hirtelen) Mondja csak, kire fog szavazni?

Persze nem hivatalosan kérdezem.

ANDRÁS: Hát...

KÉPVISELŐ: Kérdezzen, ha bizonytalan valamiben! Kérdezzen nyugodtan. Tudja, ez a dolgunk.

Tanácsot adni. És higgye el, megtisztel a kérdésével.

ISTVÁN: Én majd kérem azt a tanácsot.

KÉPVISELŐ: Jól teszi, István. Nagyon is jól teszi!

ISTVÁN: *Azt* gondolom.

Erről jut eszembe az üzlet.

KÉPVISELŐ: Milyen meleg van itt! Bár kicsit száraz a levegő. A torokom (megköszörüli) teljesen kiszáradt.

ISTVÁN: Először is, természetesen, megkínálhatom valamivel? Mondjuk egy üdítővel?

KÉPVISELŐ: (megtapogatja az arcát) Én elég üdének érzem magam...

ISTVÁN: Vagy nem is tudom. Sofőrrel vagy egyedül jött? Esetleg egy kis rövidet?

KÉPVISELŐ: Ha már így kérdezi... meg aztán: minek nyújtani a dolgokat?

ANDRÁS: (feláll és a szekrényhez megy)

Mit parancsol: konyakot, whisky...?

ISTVÁN: Hogy kérdezhetsz ilyet? Természetesen a whiskyt hozd.

KÉPVISELŐ: Nem, nem. Jó lesz a konyak. Napóleon esetleg?

ANDRÁS: Igen, az is van.

KÉPVISELŐ: Azt megköszönöm. Tudja, István... a régi időkre emlékezett...

ISTVÁN: Á...

KÉPVISELŐ: Meg hát a whisky... az a macskáknak való.

ISTVÁN: Macskáknak?

KÉPVISELŐ: Nem hallotta? A macskák mindig whiskyt kérnének.

ISTVÁN: De...

KÉPVISELŐ: Nem minden hülyeség, ami a tévében van. Néha lehet hinni a médiumoknak is.

ANDRÁS: A *médiának*?

KÉPVISELŐ: Az, az. Ha úgy tetszik.

ANDRÁS: Latin...

KÉPVISELŐ: Ja, azért tévedtem. A külkapcsolatok... – az nem az én asztalom. S még sosem kellett tárgyalnom latinnal.

ANDRÁS: Talán majd a következő ciklusban.

KÉPVISELŐ: Ha Isten is megsegít. És főleg a szavazók. Én nem hátrálok meg semmilyen feladat előtt!

A bizalmat meg kell szolgálni!

ISTVÁN: (fogja az üveget)

Akkor, sofőrrel jött?

KÉPVISELŐ: Nem. Hallott már ilyen sofőrt? Szabadságot vett ki! És csak reggel jelentette be. Az anyját kísérte be a kórházba.

Képzeld! Hiába mondtam neki, hogy érezze már át, milyen nagy ajándék, hogy minden hónapban ott a fizetése a számláján. És ezért szinte semmit nem kell tennie. Csak dolgoznia. Nekem bezzeg mennyit kell utána járnom, hogy meglegyen a pénzem!... S pont ekkor kér szabadságot!

De végül is élveztem a vezetést. Tudja, van nálunk egy kis verseny. Egyetlen hónapban ki tud több gyorsajtást beszédni. A parkolócédulást abbahagytuk, azt bárki megcsinálja.

A sofőröm meg sosem nyomta meg rendesen a gázt, nem mer 200 fölé menni.

Valami hülye piros csík miatt.

ISTVÁN: Milyen csík?

KÉPVISELŐ: Valami műszeren. Na én jól fölé vittem, de nem történt semmi. Csak följebb kellett hangosítanom a rádiót. Ettől félt annyira?

Na, öntsön, öntsön!

ISTVÁN: Akkor kér?

KÉPVISELŐ: Hát persze!

Van nálunk egy mondás, „Mi az: dönt, iszik és vezet?”

(csak néznek)

KÉPVISELŐ: Hát a képviselő!

ISTVÁN: Jaaa...

KÉPVISELŐ: Érti: „dönt, iszik és vezet”

ISTVÁN: Jaaa...
(félíg önti a poharakat)

ANDRÁS: Én csak a „dönt” miatt nem értem.

KÉPVISELŐ: Hogyan? Még nem látott képviselőt dönteni?

ANDRÁS: Még csak nem is hallottam ilyesmiről.

KÉPVISELŐ: Kérdezze a titkárnököt!
Na, figyeljen, megmutatom!

ANDRÁS: Itt?

KÉPVISELŐ: Nem hagyhatom kétségben!
(megfogja az üveget) Figyelje a mozdulatot! (telitölti a poharát)

ANDRÁS: Ééértem...

KÉPVISELŐ: Mondom! Kérdezzen, ha bizonytalan.
Látja a mozdulatot? Helyesen kell dönteni! Mi ezért vagyunk, hogy helyesen döntsünk.

ANDRÁS: Akárki nem tud így dönteni!

KÉPVISELŐ: Erről van szó! A megfelelő döntésen az ország sorsa foroghat kockán!
Na, egészségünkre!

ISTVÁN: És az üzletre!

KÉPVISELŐ: Az üzletére. Ez a maga üzlete, István. Én csak tanácsot tudok adni, ami a szerény képességeimtől kitelik...
Na, az üzletre!

(isznak)

KÉPVISELŐ: Láttam azt a képet a falon.

ISTVÁN: (büszkén) A régi családi címerünk. A Bőváriak félévezredes története van benne.

KÉPVISELŐ: Iiigeen? Én egész másra gondoltam. Nem a tejüzemmel van kapcsolatban?

ISTVÁN: Dehogy! A Bőváriak hősi tettét ábrázolja. Bár még nem sikerült pontosan megfejteni a szimbolikáját.

KÉPVISELŐ: Az is van neki?

ISTVÁN: Micsoda?

KÉPVISELŐ: Valami likáját emlegette. Na mindegy. Szóval: én csak egy doboz itt gyártott tejet akartam kérni.

ISTVÁN: (felnéz a képre) Hogy mit?

KÉPVISELŐ: Egy doboz tejet. Amit itt gyártanak.

ISTVÁN: És pontosan milyen célra? Valami vizsgálat?

KÉPVISELŐ: Nem, nem. Csak egy dobozt, bármelyiket a sok közül.

ISTVÁN: De az nem reprezentatív minta.

KÉPVISELŐ: Hogyan? Nem, a titkárnőm egész csinos.
Csak egy doboz tejet szeretnék kérni.

ISTVÁN: Valami haragosa van?

KÉPVISELŐ: Dehogy! Nekem? Csak emlékként.

ISTVÁN: Ja...

KÉPVISELŐ: Az elődöm tanácsolta, hogy az ilyen üzleti utakon kérjek egy kis emléket.

ISTIVÁN: Jaaa...

KÉPVISELŐ: De ha probléma?...

ISTIVÁN: Dehogy...

KÉPVISELŐ: Az elődöm mondta, hogy az ilyesmi később még nagyon jól jöhet.

ISTIVÁN: (felismerve a veszélyt) Ja! András! Kérjen a képviselő úrnak egy reprezentatív mintát.

ANDRÁS: Azonnal.

KÉPVISELŐ: Elég a tej is, kíséret nem kell hozzá.

ANDRÁS: Azonnal.

KÉPVISELŐ: Hogy a titkárnőmet emlegette...

ISTIVÁN: Én?...

KÉPVISELŐ: Valami eszembe jutott erről a képről. Az ízéről.

ISTIVÁN: A szimbolikájáról?

KÉPVISELŐ: (számon kérően) Maga ismeri a titkárnőmet?

ISTIVÁN: Dehogyis. Nem hiszem.

KÉPVISELŐ: Mintha ez a kép kapcsolatban lenne vele.

ISTIVÁN: De hát hogy'?

KÉPVISELŐ: Nem tudom. Nem tudom. De rá emlékeztet.

ISTIVÁN: A titkárnőjére?

KÉPVISELŐ: Lehet, hogy neki is ez a címere?

ISTIVÁN: (meglepve) Ő is egy Bővári lenne?

KÉPVISELŐ: (dicsekedve) Hát, nem panaszkodom.

ISTVÁN: (reménykedve) Egy rejtett Bóvári ág?

KÉPVISELŐ: Nem olyan rejtegetős típus.
De beszéljünk az üzletről.

ISTVÁN: Beszéljünk! Mit tanácsolsz, mint a haza atyja?

KÉPVISELŐ: Hát először is: igyunk! Kiszáradva nem lehet gondolkodni!
Megengeded? (nyúl az üveg felé)

ISTVÁN: Parancsolj!

KÉPVISELŐ: Köszönöm. Úgy érzem, ebben a ciklusban többet kellett volna döntenem. De ha megválasztanak, tanulok a hibámból.
(teliönti a poharakat)

ISTVÁN: (nézegeti a poharat) Jó döntés volt.

KÉPVISELŐ: Köszönöm. Az elismerés mindig jól esik.
(megisszák)

KÉPVISELŐ: Na, akkor *gondolkodjunk**.
(gondolkodnak)

KÉPVISELŐ: Valahogy el kell indulni. Ha el tudsz indulni, akkor már, ha akarsz, sem tudsz megállni.
Kellene, mondjuk egy ingatlan. Mondjuk, valami nagyméretű szántó, vagy ilyesmi.

ISTVÁN: Nekünk Bugyogón van egy kis földünk.

KÉPVISELŐ: Hol?

ISTIVÁN: Bugyogón.

KÉPVISELŐ: Van ilyen hely?

ISTIVÁN: (magyarázva) Volt ott egy forrás...

KÉPVISELŐ: Hát, ha ott birtokon belül vagy...

ISTIVÁN: De olyan hosszúkás. Nem baj? Keskeny.

KÉPVISELŐ: Értem. Pántos, ugye?

ISTIVÁN: Hogyan?

KÉPVISELŐ: Jó, jó. Láttam én már olyat. Végül is mindegy. És nagyméretű?

ISTIVÁN: Hát... Elég nagy.

KÉPVISELŐ: Látványnak se lehet utolsó.

Először is: átminősítjük ipari területté.

ISTIVÁN: De sajnos egy része természetvédelem alá esik.

KÉPVISELŐ: Hát ezért vagyok én! Én mindig mondom: első az ember!

Először az embernek kell megélni! Különben ki védené a természetet?

Na, utána elviszem a bankos embereimet.

ISTIVÁN: Bugyogóra?

KÉPVISELŐ: Oda muszáj.

És ha ott vannak...

ISTIVÁN: Bugyogón?

KÉPVISELŐ: Ott, ott! ... akkor fontos lenne, hogy jól érezzék magukat.

ISTVÁN: Szerintem megoldható.

KÉPVISELŐ: Tudtam én azt. Az ilyesmi nem jelenthet problémát.
Szóval, ha látják, hogy kedvező a terület fekvése...

ISTVÁN: A területé...

KÉPVISELŐ: ...a területé *is*, (felpillant a képre) szép dombokat látnak...

ISTVÁN: Bugyogón?

KÉPVISELŐ: Hát, a közelében.
Egyszóval: jó fekvés esetén, és természetesen némi szálalékért, szép kis hitelhez juthatunk.
De a látogatás előtt azért gazoltass ki ott.

ISTVÁN: Meglesz.

KÉPVISELŐ: Csak nem vihetjük őket az őserdőbe?...

ISTVÁN: Elintézem.

KÉPVISELŐ: Látniuk kell, hogy minden adottság megvan egy olajozottan működő ipar kialakítására.

ISTVÁN: *Аааа* megvan.
Csak az olajat nem értem.
És egy pillanat. A kölcsönt miből fizetem vissza?

KÉPVISELŐ: Hát..., semmiből.

ISTVÁN: Semmiből?

KÉPVISELŐ: Ettől ajándék. Mihez kezdenél vele, ha vissza is kéne adnod?
Először is van ugyebár a türelmi idő.

ISTVÁN: Az olyasmi, mint a türelmi zóna?

KÉPVISELŐ: Nem.

ISTVÁN: Ja, én csak arról hallottam.

KÉPVISELŐ: Közben: pályázunk... bocsánat: *elnyerünk* bizonyos pályázati pénzeket a terület fejlesztésére.

Utána meg, ha nem tudsz fizetni, akkor legfeljebb elveszik a területet. Azt a keskenyt.

ISTVÁN: Elveszik?

KÉPVISELŐ: Hát el. Azt a vékonyat. Háromszoros árért, nem megéri?

ISTVÁN: A Bővériak ősi földjét?

KÉPVISELŐ: Négyszeres?

ISTVÁN: Ezen még gondolkoznom kell.

KÉPVISELŐ: Jaj, ne. Azt bízd rám. Legyen ötszörös.

ISTVÁN: Nem tudom.

KÉPVISELŐ: Majd meglátom, mit tehetek. De tudod: a tett halála az okoskodás.

ISTVÁN: De inkább, mint az én halálom.

KÉPVISELŐ: Hidd el: *nekem* semmi bajom nem lehet.

ISTVÁN: Azt elhiszem.

KÉPVISELŐ: Egészségünkre!

ISTVÁN: Egészségünkre!

(isznak)

KÉPVISELŐ: Most, hogy így említetted a nyaralómat.

ISTVÁN: Én?...

KÉPVISELŐ: Meg szeretném köszönni a segítségedet.

Tudom, milyen nehéz igazán jó márványt szerezni.

ISTVÁN: Hát, semmiség, igazán...

KÉPVISELŐ: Az jó. Mert a fürdőszobába is szeretnék egy kis segítséget kérni.

ISTVÁN: A fürdőszobába?

KÉPVISELŐ: Van az az aranyozott csempe, amit mutattam.

ISTVÁN: Atyaisten...

KÉPVISELŐ: Én valami más fantázianeveűt tudok. De ez se lehet rossz, majd utána nézek.

Ugye, segítesz?

ISTVÁN: Megnézem, mit tehetek.

KÉPVISELŐ: Hiszen mindjárt itt a nyár. S egy kész nyaralóban mégiscsak más pihenni..., a sok-sok munka után.

ISTVÁN: Megnézem, mit tehetek.

KÉPVISELŐ: Az ilyen emberek az ország oszlopai, mint te.

ISTVÁN: (fel néz a képre) Köszönöm ezt a hitet.

KÉPVISELŐ: Akik megértik, hogy az ország jóléte a vezetőik jólététől függ.

Hiszen, ha nem pihenhetjük ki zavartalanul magunkat, hogyan irányíthatnánk az országot?

A mi pihenésünk az egész ország érdeke.

ISTIVÁN: Micsoda *dedu*... (A képviselő helytelenítően néz rá) izé.
Micsoda gondolat!

KÉPVISELŐ: Milyen csempét is mondtál?

Ja, ha tükörbe nézek, majd eszembe jut. Tudod, az atyáról. Mint mondjuk: honatya. Egészen kíváncsivá tettél.

(látja, hogy István elbizonytalanodik)

Dönthetek újra (nyúl az üveg felé)?

ISTIVÁN: Parancsolj.

KÉPVISELŐ: Még ugyan nincs itt az új ciklus.

(felemeli az üveget) De nem szeretek fél munkát végezni.

Igyunk! Abból még sosem volt baj. *Nekem* sose.

Egészségünkre!

ISTIVÁN: Egészségünkre.

(András be; hozza a doboz tejet)

ANDRÁS: A reprezentatív minta.

KÉPVISELŐ: Nem kellett volna, igazán, István, nem kellett volna...

ANDRÁS: Főnök, ez az utolsó.

ISTIVÁN: Hogy-hogy az utolsó?

ANDRÁS: A többi eltűnt.

ISTIVÁN: Hogy-hogy eltűnt? Nem a szocializmusban élünk!

Kérlek, azonnal intézkedj! A reprezentatív minta az egyik legfontosabb dolog.

Ha úgy alakul, fontosabb lehet, mint maga a termelés.

KÉPVISELŐ: Én is mindig ezt mondom. Pontosan ezt.

ISTVÁN: Ilyen nem fordulhat elő.

ANDRÁS: Azonnal intézkedem!

KÉPVISELŐ: Hol is tartottunk? Ja, igyunk.

ISTVÁN: Igyunk.

KÉPVISELŐ: Ez a Napóleon! Ez azért értett a konyakokhoz.

ISTVÁN: Hogy érted?

KÉPVISELŐ: Iszol néhány kortyot, és szétárad benned a lelke.

(Napóleon módjára az ingébe dugja a kezét) Lenézel az országgra, a birodalmadra. Amit szolgálsz, (gyorsan lezárva) és hát akkor szolgáljon téged is.

Amit irányítasz.

ISTVÁN: Hegyek és völgyek között.

KÉPVISELŐ: (mutatja) Az, az. Biztosítod a vérkeringését. Ha kell, a saját véreddel.

ISTVÁN: A véreddel? Most éppen (emeli fel az üveget) nem biztos, hogy olyan jó ötlet.

KÉPVISELŐ: (kicsit magába roskad) Tudod, István, kicsit feszült vagyok a választások miatt.

Akkor most nincs több reprezentatív... izéd?

ISTVÁN: Most kifogyott.

KÉPVISELŐ: Nagy kár. Tudod, nem magam miatt aggódom. Dehogy.

ISTVÁN: Dehogy.

KÉPVISELŐ: Kizárólag az ország miatt.

Mondjuk az utódom egy dolgos ember lesz.

ISTVÁN: Lehetségesnek tartod?

KÉPVISELŐ: Hát, én már annyi mindent láttam.

Na, mondjuk egy ilyen utódom lesz.

Én már azt is elfelejtettem, hogy mikor dolgoztam utoljára. Hát mit nyerne velem az ország? S egyben elvesztene egy dolgos kezét. Kétszeres veszteség.

Hát ilyenek meg szabad történni?

ISTVÁN: Én bizonytalan vagyok.

KÉPVISELŐ: Hát akkor kérdezz engem! Az ilyesmit törvénynek kéne megakadályoznia.

ISTVÁN: Úgy gondolod?

KÉPVISELŐ: Törvénynek!

István, hogy említetted azt az ebédet...

ISTVÁN: Én?

KÉPVISELŐ: Hát, ha már így unszolsz, akkor elfogadom.

Mehetünk, ugye? (áll fel kicsit bizonytalanul)

ISTVÁN: Jó, menjünk.

KÉPVISELŐ: De! (emeli fel a kezét bizonytalanul) Én vezetek.

ISTVÁN: Ahogy parancsolod. Csak előbb megnézek valamit.
Nem tudom, rendben van-e az életbiztosításom.

(elindulnak kifelé)

KÉPVISELŐ: Akkor hát, ebédre fel!

ISTVÁN: Menjünk.

KÉPVISELŐ: Bugyogó is rendben lesz, ugye?

ISIVÁN: Persze.

KÉPVISELŐ: Éljen Bugyogó!

(el)

❧ III. ❧

(A színpad nagyjából azonos az előző felvonással: Lóri ezoterikus rendelője)

❧ III.1

(Lóri be; rendezgeti az asztalt)

MARGIT: Jó napot kívánok!

LÓRI: Jó napot! Jöjjön csak beljebb.

MARGIT: Én az ezoterikus tanácsadásra jöttem. Jó helyen járok?

LÓRI: Igen, igen. Jöjjön csak.

MARGIT: De kint a táblán az van, hogy erotikus tanácsadás.

LÓRI: Ó. Rossz táblát tettem ki. Azt csak este tartom.
A délelőtt az ezoterikáé. De magával úgyszólván kivételt ten-
nék, bármikor is jönne.
Segítő kezet kell nyújtani, ha baj van, akárhogy is áll az
óra.

MARGIT: Tehát önnek mindkettő a szakterülete?

LÓRI: Elmondhatom: különösen nagy tapasztalatom van
mindkét területen.

MARGIT: Akkor lehet, hogy maga az én emberem.

- LÓRI: Ebben csak reménykedni tudok, hölgyem.
- MARGIT: Jaj, velem olyan történt! Higgyc el, én teljesen összeomlottam.
Ugye, tud segíteni?
- LÓRI: Bízson bennem, kérem.
- MARGIT: (majdnem szíveg) Az ember, ugye, megpróbálja az életét szépen élni. Jól érezni magát...
És akkor ilyen ocsmányság történik. És az én házamban!
És, és...
- LÓRI: Kérem, nyugodjon meg!
- MARGIT: És, és... Tudja... Olyan, mintha az egésznek én lennék az oka. Én nem is értem.
Olyan rossz érzés... Mintha az egész miattam lenne!
- LÓRI: Kérem, nyugodjon meg! Foglaljon helyet.
- MARGIT: Köszönöm (leül). Jaj... (kifújja magát)
Úgy hallottam, ön jártas az anatómiában is... Jól tudom, ön orvos?
- LÓRI: Jártam egyetemre, de a gyakorlat sokkal többre tanított.
Az élet az igazi tanítómester. (kinyitja a tenyereit és emelgeti) Amikor igazán a kezébe veszi a dolgokat, sokkal több tapasztalatot szerezhct, mint akárhány előadáson.
Valójában nincs orvosi végzettségem. De olyan sok mindenkit meggyógyítottam már...
- MARGIT: Igen?

LÓRI: Megszabadítottam ettől-attól... És utána sokkal kevesebb lett a... gondjuk. Hát ezért neveznek gyakran doktornak.

MARGIT: Akkor, doktor úr...

LÓRI: De én igazából nem szeretem az ilyen hangzatos címeket. Szólítson egyszerűen csak... Mesternek.

MARGIT: Ó, maga Mester?... És meg is világosodott?

LÓRI: Hát persze! Ma is.

MARGIT: Ma is?

LÓRI: Igen. Egész jól besütött ide a nap.

MARGIT: (kinéz az ablakon) Á... Ez ilyen egyszerű?

LÓRI: Asszonyom. A legnagyobb dolgok a legegyszerűbbek.

MARGIT: És mióta Mester?

LÓRI: Én... már a születésem óta ezzel büszkélkedhetem.

MARGIT: És milyen Mester?

LÓRI: Mester Lóránt, „szolgálatjára”.
Magának... Lóri. Vagy: Lórika.

MARGIT: Inkább Lóri.

LÓRI: De beszéljünk magáról. Mi a probléma? Meséljen csak, mi is az a baj?

MARGIT: Hogy is kezdjem...

LÓRI: Csak nyugodtan, lazuljon el...
Gyónjon... Tudja, én egy ideig papnak készültem.

MARGIT: Az orvosi előtt vagy után?

LÓRI: (keresi a választ) Közben.
Nehéz időszak volt... De minden fáradtságot megér,
ha segíthetünk az embereken.

MARGIT: És megérte?

LÓRI: Eddig megeg. Nagyon is!
Dőljön hátra... Lazítson... Lazítson...
Nem gombolja ki egy kicsit a blúzát? Csak hogy ké-
nyelmes legyen!
(Margit tagadólag rázza a fejét)
Van aki egészen nekivetkőzik. És ővele jutok a leg-
többre, higgye el...

MARGIT: És délelőtt vagy este?

LÓRI: Délelőtt is, higgye el. Este ez persze követelmény.
Csak ellazulva hatásos a mélyterápia.

MARGIT: Azt is csinál?

LÓRI: Ha igény van rá...
Lazítson... Lazítson...
Meséljen, mi a baj!...

MARGIT: Szóval doktor úr, izé... Lórika.
Valami nagyon furát szoktam érezni néha, ha meglátok
egy férfit.
Valami elindul így bennem, aztán az csak halad, halad,
(mutatja) körülfogja és be akarja rántani... (hirtelen a
két kezét a melléhez kapja; Lóri összerenzen) Ide! A
testembe!

- LÓRI: (megbabonázva) Jaaaaj.
- MARGIT: (néz maga elé) És ezt mintha most is érezném.
- LÓRI: Mintha én is...
(megrázza a fejét) Ez egy közismert tünetegyüttes.
Manusz nukusz hiányusz.
- MARGIT: Erre fel lehet írni valamit?
- LÓRI: Ó nem szükséges! Egyszerű tüneti kezeléssel megszüntethető.
- MARGIT: Igazán?
- LÓRI: Ez egy ezo-fonál, ami néha, bizonyos *speciális* körülmények között kialakul.
- MARGIT: Igazán?
- LÓRI: És egyre erősebb lesz, ha nem kezelik. Nagyon jól tette, hogy eljött.
(elkezd lassan hadonászni a kezével, mintha keresne a levegőben valamit)
Azt hiszem, megvan.
(folytatja) Igen, igen. Érzem. Határozottan érzem.
(az íróasztalhoz megy és elővesz egy kisollót; Margit megrökönyödve nézi)
(folytatja a „keresést”)
Igen, igen! Határozottan érzem.
(az ollóval vág egyet a levegőben)
Érez valami változást?
- MARGIT: (figyeli magát) Semmit.
- LÓRI: Semmit? Most arra kérem, hogy koncentráljon!

(Margit erőltetve „koncentrál”)

LÓRI: Igen, igen! Most sokkal jobban érzem.

Az előbbi, az valami más volt.

Na most! Na most!

(„elvágja” a levegőt)

Na most, érez valamit?

MARGIT: (bizonytalanul) Hát... Nem is tudom...

LÓRI: (harsányan) Na látja! Most megcsíptük! Érzi, ugye?

Csak figyeljen magába.

(visszamegy az asztalhoz és leteszi az ollót)

Húszezer lesz.

MARGIT: Húszezer mi?

LÓRI: Hát, forint.

MARGIT: (tapogatja a hasát) De hiszen csak így (mutatja) vágott egyet.

LÓRI: Nono! Azért nem mindegy, hogy hogyan vágunk! És majd... az ollót is fertőtlenítenem kell.

Különben itt elszabadulna ez a nukusz.

MARGIT: (tapogatja a hasát) És ez mindkét férfire megoldást ad?

LÓRI: Kettő van? Jaj, bocsásson meg. Erre figyelnem kellett volna.

(felveszi az ollót, visszamegy, tapogatja egy kicsit a levegőt)

(Margit megpróbál „koncentrálni”)

LÓRI: Igen, igen, itt van! Igen! Érzem!

(vág egyet)

(lelkesen) Most már jobban érzi, ugye? A megkönnyeb-
bülést! Sokkal jobban, ugye?

(közben megy vissza az asztalhoz)

MARGIT: Én tényleg nem tudom...

LÓRI: (leteszi az ollót)

Negyvenezer.

MARGIT: Hogy micsoda? Két vágás?

LÓRI: Van esetleg több férfi is?

MARGIT: Dehogyan!

LÓRI: Hát akkor: két vágás, az negyven.

MARGIT: De hát adhatna valami kedvezményt! És ennek egy ré-
sze az óradíja, nem? Azt csak nem számítja kétszer?

LÓRI: Az óradíj most akciós.

Csak a hó végéig, ha esetleg még szüksége lenne valami
utókezelésre...

(Margit ingatja a fejét)

Nem?...

LÓRI: Ne mondjon azonnal nemet! Bármilyen közbejöhethet!

(Margit egyre határozottabban ingatja a fejét)

LÓRI: Nem? Egyébként jól mondta, van kedvezmény. De
csak a harmadik vágásra. Biztos nincs harmadik férfi?

MARGIT: Niiiincs!

LÓRI: Pedig az már csak tíz lenne. Biztos? Rendkívüli ajánlat.

MARGIT: Neem. Határozottan jobban érzem magam.

LÓRI: Na látja! Biztos nincs harmadik?

MARGIT: Nincs! Nincs!

LÓRI: Maga tudja.
És a férfiakon semmi különöset nem vett észre?

MARGIT: Deee... Naaagyon különöset... Nehéz lett volna nem észrevenni.

LÓRI: Tudja, árad magából valami különös sugárzás...

MARGIT: Igen?...

LÓRI: Valami egészen különös.
Furcsán kezdtek viselkedni azok a férfiak?

MARGIT: Hát, egészen furcsán...

LÓRI: Tudja, kezdem határozottan érezni ezt a sugárzó energiát!

MARGIT: (nézegeti magát) De mi ez?

LÓRI: (körbetapogatja a levegőt) Ez nem lehet!... Tisztán érzem!

MARGIT: De mit?

LÓRI: Várjon, ne ijedjen meg. (feláll) Megkeresem a forrását.
(a kezével tapogatva a levegőt közelebb megy, Margit melleit célpontba véve)

MARGIT: (íjedten hátrább húzódik)
Mít csinál?

LÓRI: Igen, érzem! Határozottan! Nagyon határozottan!

MARGIT: Mit csinál?
(elkapja Lóri kezeit és megpróbálja visszatartani)

LÓRI: Érzem a vonzását!

MARGIT: Várjon! Mester! Izé... Lóri! Lehet, hogy a nukusz! (mutat a fejével az asztal felé) Elszabadult!

LÓRI: (megáll) Micsoda?

MARGIT: Az ollóról. Nem fertőtlenítette!

LÓRI: Talán igaza van.
(az asztalhoz megy, felveszi az ollót és ráfúj, majd visszateszi)

MARGIT: Ennyi?

LÓRI: Pár percig megteszi. Fú... (az asztalnak támaszkodik)

MARGIT: Most jobb?

LÓRI: Talán...

MARGIT: Ez nagyon furcsa. Amit mondott, a sugárzás...
Lehet, hogy ez kapcsolatos valamilyen szervemmel?

LÓRI: (Margit melleit nézi) Szinte biztos.

MARGIT: Egyszer volt egy orvos ismerősöm. Az mondott valamit a májameről. (bizonytalanul) Hogy, hogy... fehér?

LÓRI: Egészen kíváncsivá tett.

MARGIT: És lehet az?

LÓRI: Előfordulhat.

MARGIT: De ez csak gyanú volt.

LÓRI: És megvizsgálta?

MARGIT: Csak felületesen.
Azt mondta, hogy a pontos diagnózishoz sokkal mélyebb vizsgálat szükséges.

LÓRI: Vállalom!

MARGIT: Tessék?

LÓRI: Ezt most teljesen ingyen! (hivatalosan) Kérem, vetkőzőn le.

MARGIT: Most? Én erre föl se készültem.

LÓRI: Én teljesen kész vagyok! A vizsgálatra.

MARGIT: De én most nem tudok.

LÓRI: De kérem! Tekintsen az orvosának! Én csak segíteni szeretnék!

MARGIT: Rajtam?

LÓRI: Hát... Magán is.

MARGIT: De én most nem tudok... Én ma reggel teljesen összeomlottam.

LÓRI: Kérem, ez a betegség engem nagyon-nagyon régóta érdekel. Tisztán szakmai szempontból.

MARGIT: Ma ne... Kérem, ma ne.

LÓRI: Még ha csak gyanú is, azonnal ki kell deríteni az igazságot. Ez önnek is az érdeke.
Egy kórházból talán ki se engednék.

MARGIT: Jaj, ne...

LÓRI: Egy egész konzílium jönne össze a maga kedvéért.
Higye el, a szakmai érdeklődés szól belőlem. Én ezt a betegséget már régóta kutatom.

MARGIT: Igen?

LÓRI: Tudja mit? Húszezer.

MARGIT: Micsoda?

LÓRI: Forint.

MARGIT: Hogy képzeled?

LÓRI: A tudományért mindent!
Rendben. Legyen negyvenezer.

MARGIT: Bocsánat, azt hiszem el kell mennem. (feláll)

LÓRI: Várjon, várjon! (közeledik)

MARGIT: Igen, igen! Lehet, hogy már el is késtem.
(közben kergetőznek az asztal körül)

LÓRI: Várjon, kérem, csak egy percet! Csak egy egészen rövid vizsgálat!

MARGIT: Nem, nem! Indulnom kell.
Rohanok!
Segítség! Szatír! (kirohan)

LÓRI: (a melléhez kap) Jaaaaj! (felkapja az ollót és ránéz)
Nukusz punisz. Halálos dózisban. Azonnali kezelés,
vagy amputáció. (lecsapja az asztalra az ollót)
(Margit után kiált) Várjon! (kirohan) Várjon!

☞ III.2

POPPEA: (be, a kezében dossziékkal; az íróasztalon rendezgeti a papírokat)

ISTVÁN: (be, mobilon telefonál)
Én megértem. Tudod, én mindent megértek. De negyedszerre mégsem adhatok bevezető árat!
... De annál még az előállítási költség is nagyobb!
... Ja igen, ezt tényleg fontolóra kell vennem.
... Akkor megbeszélhetjük majd ezt, barátilag?
... Rendben, akkor szervusz, szervusz!
(lekapcsolja a telefont)
(Poppea felé) Á..., magácska?
(a feneke felé néz) Á, igen: Poppika! Máris ilyen dolgos. Ilyen tevékeny...

POPPEA: Én már csak ilyen vagyok.
Meg az anyukám is mondta: nagyon fontos a jó benyomás.

ISTVÁN: *Aaa* igen. Az nagyon fontos. Az anyukája így ért hozzá?

POPPEA: Ha tudná milyen nagy tapasztalata van...
Behoztam ezeket a kimutatásokat... A főkönyvelő mondta, hogy ezeket magának is látnia kéne.

ISTVÁN: Á... igen. De tudja, én nem vagyok egy aktakukac.

POPPEA: (szégyenlősen) Ezt a kukac-dolgot nem nagyon értem.

ISTVÁN: Tudja, (mutatja szélesre tárt karokkal) én az átfogó döntéseket hozom.

Az operatív munkát a helyettesem végzi.

POPPEA: Nekem kérem ilyesmire még sosem volt szükségem.
Tudni kell kérem vigyázni...
Akkor délután lesz a betanítás?

ISIVÁN: Igen. Majd ha egy kicsit elcsendesedik itt minden.

POPPEA: Pontosan hánykor?

ISIVÁN: Hát olyan öt körül. Miért kérdezi?

POPPEA: Hogy fel tudjak rá készülni.

ISIVÁN: Ja... Nem kell azért arra különösebben készülni.

POPPEA: És személyesen fog majd betanítani?

ISIVÁN: Én ezt mindig személyesen szoktam. Csak nem baj?

POPPEA: Dehogy. Sőt, kifejezetten örülök neki.

ISIVÁN: Megtisztel.

BALÁZS: (kopog és be)
Zavarok?

ISIVÁN: Mint mindig. De jöjjön csak.
Az új titkárnőnk. Szabó Poppika.

BALÁZS: Igen. *Azt* látom. Jó napot.

POPPEA: Jó napot.
Akkor én megyek is.
(elindul, majd megáll) Kérdezhetek még valamit? Mi történt az előző titkárnővel?

ISIVÁN: *Seemmi*... Csak egy kis baleset.

BÉLA: Jó, megyek és utána nézek.

ANDRÁS: (kopog és belép)

ISTVÁN: Jöjjön csak.
Nem látta azt az idióta képviselőt?

ANDRÁS: Lement az üzembe. Meg akart nézni valami fejőslányokat.

ISTVÁN: Egy tejfeldolgozóban?

ANDRÁS: Én mondtam neki.

ISTVÁN: Hát minek tart ez minket?

ANDRÁS: Nagyon akart fejni. Azt mondta, a vérében van.

ISTVÁN: Igen, egyszer mintha valaki a paraszti származását is emlegette volna.

ANDRÁS: Hát... Lehet, hogy egész másra gondolt.

BALÁZS: De neki nem is kell ehhez érteni. Neki teljesen más a munkája.

ISTVÁN: Mi is?

BALÁZS: (elbizonytalanodik, de azután) Tudja: „Dönt...”

ISTVÁN: Ja! Persze, persze...
Menjen, nézzen már utána!

BALÁZS: Azonnal. (elindul kifelé)

ISTVÁN: Várjon! Vigye innen ezeket a papírokat! Zavarnak a gondolkodásban.

BALÁZS: Máris (összeszedi a papírok és ki)

ISTVÁN: (András felé) Foglaljon helyet!

ANDRÁS: Köszönöm.
Sikerült a láncot megvennie?

ISTVÁN: Igen, igen. Köszönöm.
(leül)
Szóval. Már elég nagy betekintése van a cég ügyeibe. A pénzügyekbe is.
Nem akarom szépíteni a helyzetünket.

ANDRÁS: Hát azt nem is nagyon lehet.

ISTVÁN: (nem zökkenti ki) De nekünk állva kell maradnunk! (pátosszal) A Bővári termékeknek ott kell lenni a boltokban! Nekünk... benne kell lenni az emberek vérkeringésében!
Meg élnünk is kell valamiből... Mivé lenne nélkülünk az ország? Egy ötszázéves oszlopát veszítené el!
Szóval, ennek a két találkozóznak a fontosságáról szerettem volna beszélni.

ANDRÁS: Mindkettőt én magam is fontosnak érzem.

ISTVÁN: Nagyon helyes.
Reméljük, a francia barátunk, Jean-Luc sürgősen befektet egy kis pénzt.

ANDRÁS: Értem.

ISTVÁN: S azzal kihúzzuk addig, amíg a képviselő úr lerendezi a banki kölcsönt.

ANDRÁS: Értem. Szinte csodálom, hogy ilyeneket le tud rendezni.

ISTVÁN: Én is csodálom. Hogy még szabadlábban van.

De még van egy kis probléma. A képviselő úrnak kellene egy kis segítség, így a választások előtt.

Kellene neki egy Misi.

ANDRÁS: Hogy rászavazzon?

ISTVÁN: Így is mondhatjuk.

ANDRÁS: Melyikre gondol? A Tracinger Misire?

ISTVÁN: Nem! Egy Misire. A pénztárból!

ANDRÁS: Ott nincs Misi nevű.

ISTVÁN: Nagyon remélem, hogy még van!
Egymillióra van szüksége. Készpénzben.

ANDRÁS: Jaaaa... De hogy könyveljük le?

ISTVÁN: Azt majd én elintézem.

ANDRÁS: Ha maga mondja.

ISTVÁN: És legyen már majd itt az átadáskor.
Lehet, hogy jó lenne, mint tanú.

ANDRÁS: Köszönöm a lehetőséget.

ISTVÁN: Én köszönöm.

ISTVÁN: Egyébként kire fog szavazni?

ANDRÁS: Még nem döntöttem el. Tudja én royalista és anarchista vagyok.

ISTVÁN: Egyszerre?

ANDRÁS: ...És úgy érzem, ezt bármelyik párt meg tudja valósítani.

ISTIVÁN: Igaza lehet.
Jó. Akkor majd legyen magánál a Misi. De ne a Trazinger.

ANDRÁS: Azonnal.
(feláll)

ISTIVÁN: Én addig utána nézek a képviselő úrnak.
(ő is feláll és mindketten kimennek)

✎ III.3

POPPEA: (be, a kistáskájáért siet, kivesz belőle egy magnót, és bekapcsolja)

(magnóról halljuk: „ISTIVÁN: Kellene neki egy Misi. / ANDRÁS: Hogy rászavazzon? / ISTIVÁN: Így is mondhatjuk. / ANDRÁS: Melyikre gondol?”)

(meglepődve megvonja a vállát és elrakja)

KÉPVISELŐ: Jó napot.

POPPEA: Jó napot.

KÉPVISELŐ: Az igazgató?

POPPEA: Ő most nincs itt. Tárgyal, kiküldetésben van és katasztrofát hárt el.

KÉPVISELŐ: Egyszerre?

POPPEA: Nem. Csak lehet választani. Amelyik „teccik”.

KÉPVISELŐ: (nézegeti a titkárnőt) Ez az István... És még azt mondta, hogy kifogyott a reprezentatív minta.

POPPEA: Én Poppika vagyok.

KÉPVISELŐ: Igen, látom.
Maga sem fejóslány?

POPPEA: Hát tudja, engem már sok mindennek néztek, de annak még sosem.
Bár most, hogy így mondja...
(büszkélkedve) Én vagyok itt a titkárnő...

KÉPVISELŐ: Ááá... Nagyon örvendek.
És... Régóta van már itt?

POPPEA: Hát... Elég régnek tűnik.

KÉPVISELŐ: Akkor... Nem gondolkodott még azon, hogy változon?... Mit szól az államigazgatáshoz?...

POPPEA: Izgalmasan hangzik.

KÉPVISELŐ: A fővárosban...

POPPEA: Juj, Pesten?

KÉPVISELŐ: Pesten. Csakis.
Ott szinte mindent elérhet egy szorgalmas lány...

POPPEA: Nekem az első a munka. A jó állás.

KÉPVISELŐ: Az megvan.

POPPEA: Nekem azt is mondta az anyukám, hogy inkább a kezem járjon, ne a szám.

KÉPVISELŐ: Szerintem magácskának mindkettő jól menne.

Azok az édes kicsi kezek, az az édes kicsi szája.

POPPEA: Jaaaj... menjen máá..

KÉPVISELŐ: Nézze. Adok egy névjegyet (előveszi és odaadja).
Keressen majd meg, minél hamarabb.

POPPEA: Akár holnap?

KÉPVISELŐ: Akár. De ne az irodámban hívjon! Ott ritkán talál meg.
És ne is délelőtt.

POPPEA: Megjegyeztem.
(kifelé, majd visszafordul) Pesten?...

KÉPVISELŐ: Csakis.

POPPEA: Viszlát... (el)

KÉPVISELŐ: Viszlát.

(István és András be)

KÉPVISELŐ: Á... István!

ANDRÁS: Képviselő úr!

KÉPVISELŐ: Akkor rendben van a dolog, István?

ISTVÁN: Természetesen. Rendben.
Menni fog a hitel?...

KÉPVISELŐ: Rám bízhatja.

(András előveszi a borítékot)

KÉPVISELŐ: Nagy segítség ez nekem. De ugye: segítenünk kell egymáson.

Az élet nem állhat meg. Főleg nem az enyém! Mi vagyunk az ország szíve!

ANDRÁS: Már azt hittem, azt mondja, hogy az esze.

KÉPVISELŐ: Hogyan? Most nem nagyon tudok másra koncentrálni.

ANDRÁS: Semmi. Csak álljon egy kicsit idebb. Így több fény esik ide.

Megszámolja?

KÉPVISELŐ: Azt hiszem, felesleges. A bizalom az alapja mindennek.

ISTVÁN: Az, az.

(kopognak)

ISTVÁN: Várjon!

KÉPVISELŐ: (gyorsan elteszi a pénzt)

Máris felszabadultabbnak érzem magam.

ISTVÁN: Szabad!

(Balázs be)

BALÁZS: Bocsánat!

Képviselő úr! Azt mondják, hogy megérkezett a felesége.

KÉPVISELŐ: És hol van?

BALÁZS: Útba igazították, de valahol eltévedhetett az üzem környékén.

KÉPVISELŐ: Atyaég! Ne engedjék gépek közelébe!

(István és András felé) Megytek. Jobb, ha utánaézek.

ISTVÁN: A hitel...

KÉPVISELŐ: Minden rendben lesz. Tudja, én számon tartom az ígéreteimet!

ISTVÁN: Ajaj...
András! Kérlek, kísérd el a képviselő urat!

ANDRÁS: Természetesen.

☞ III.3

(István egyedül marad)

SZERELŐ: (be, kezében WC-pumpa) Bocsánat! Azt hiszem, rossz helyen járok.

ISTVÁN: Én is azt hiszem. Kit keres?

SZERELŐ: Valami Balázst. Én vagyok a szerelő.

ISTVÁN: Egy emelettel lejjebb. Siessen! Így is nyakig ülünk a szarban.

SZERELŐ: A slamasztikában.

ISTVÁN: Hogyan?

SZERELŐ: Én csak így hívom. Ez mégsem olyan durva.

ISTVÁN: Nekem mindegy hogy' hívja. Én azt hiszem nyakig benne vagyok.

SZERELŐ: Jééé... A Bőváriak ősi címere!

ISTVÁN: Ismeri?

SZERELŐ: Persze! Fél évezred van ebben a címerben! Egy hősi tett korszakokon átívelő fénye.

ISTVÁN: Ki gondolta volna. Tudja, én igazi Bővári vagyok.

SZERELŐ: Ez hihetetlen! Azért mégis csak ad valamit ez a kor.
Hogy mi így találkozhatunk!
Hadd szorítsam meg a kezét
(közelebb jön, közben zavartan átteszi a WC-pumpát a másik kezébe; István zavartan kezét nyújt)

SZERELŐ: Olvastam a szimbolikájáról is.

ISTVÁN: Ugye van nekil? De én úgy tudom, hogy még megfejtetlen.

SZERELŐ: Szerintem már közel járnak hozzá.
Csak egy utolsó alapos vizsgálat hiányzik. Egy kis te-repmunka. Az ősi birtokon...

ISTVÁN: Igen, igen.

SZERELŐ: A történet színhelye.
Tudja, régebben az egyetemen tanítottam. Még a tízes kísérlet előtt.

ISTVÁN: Mi előtt?

SZERELŐ: Tudja, tízszer annyi diákot taníttatni tizedannyi oktatóval. Akik tizedannyi fizetést kapnak, mint arrafelé (ínt a fejével).

ISTVÁN: Ha nehezebb is a helyzet, talpon kell maradni. Tudni kell váltani.

SZERELŐ: Én próbálok. De néha úgy érzem, csak az egyik szar-ból a másikba kerültem. Bocsánat: slamasztikába.
A minőség ma már sehol sem szempont. Csak a mennyiség, hogy a többenél lehet e még több. Csak a pénz!
Hol vannak ma már az igazi értékek!

ISTVÁN: (a zsebéből előveszi és nézegeti a karlancot) Nekem is elég sokat kellett utána járnom.

SZERELŐ: Ki tud manapság már Tacitust citálni?

ISTVÁN: Azt hiszem most magának valami *nagy* dologgal kell foglalkoznia.

SZERELŐ: Tessék?

ISTVÁN: (a pumpára mutat) Most azzal kellene cit- izélnie.

SZERELŐ: Ja, bocsánat. A régi értékek mindig elvarázsolnak.

ISTVÁN: Értem, értem.

SZERELŐ: Nemcsak a háborúban hallgatnak a múzsák...

ISTVÁN: Úgy tudom, a WC-n sem azok dalolnak.

SZERELŐ: Bocsásson meg, hogy feltartottam. (indul) Megyek purgálni. (el)

ISTVÁN: (utána) Csak ejtse útba a WC-t is!

(kis szünet)

ÁGIKA: (másik ruhában van; benyit)
Bocsánat. A férjemet keresem.

ISTVÁN: A képviselő urat?

ÁGIKA: Igen, azt hiszem, még az.

ISTVÁN: Pont elkerülték egymást.

ÁGIKA: Nem ez az első eset.

ISTVÁN: Mindjárt...

ÁGIKA: (a szavába vág) Olyan ismerős nekem.

ISTVÁN: Nekem is. Találkoztunk már?

ÁGIKA: Nem is tudom. Olyan szörnyű napon volt.
(meséli) Tudja, itt a tavasz és nincs egy rongyom, amit felvegyek.

ISTVÁN: Igen?

ÁGIKA: Lehet, hogy híztam?

ISTVÁN: Nem hiszem.

ÁGIKA: Pedig szinte nem is vacsorázom... Csak épp, hogy bekapok valamit.
Szóval, szerzek egy jó címet, egy bécsi ruhaüzletét. Csinálok végre egy szabadnapot, amikor se kozmetikushoz nem kell mennem, se szoláriumba, se fodrászhoz...
De ez az út nekem olyan csalódás volt!
Először is: ez a Bécs egy idő után ki sincs írva! Amikor megkérdeztem, akkor azt mondták, hogy valami „vien” felé kell mennem.
Na megérkezem, leállok, kapok egy büntető cédulát...
– szóval eddig minden rendben, ahogy szokott lenni...
És jön a második csalódás: Ott senki se beszél magyarul!
(durcásan) Vissza is fordultam.

ISTVÁN: Most ismerem meg! Hiszen maga a feleségem pesti barátnője!

ÁGIKA: Tényleg! Hiszen reggel találkoztunk!

ISTVÁN: Tényleg! És maga a képviselő felesége?

ÁGIKA: Azt hiszem.

ISTVÁN: Azt hiszi?

ÁGIKA: Azt hiszem, még képviselő. Tudja, olyan bizonytalan minden! Sosem lehet tudni!

Na de hallott már ilyet? Hogy én így hagytam magam becsapni! Miért nem mondták ezt nekem? Ki a fene gondolta volna: egy városban, aminek „Bécs” a neve, nem is beszélnek magyarul?

És mondja csak! Korábban nem találkoztunk? Olyan, de olyan ismerős...

ISTVÁN: Nekem is.

ÁGIKA: Felhívom a férjemet!

ISTVÁN: Nagyon jó ötlet.

ÁGIKA: (kiveszi a telefonját, de elejti a táskáját; mélyen lehajol érte, háttal Istvánnak)

ISTVÁN: Aaaaa...

ÁGIKA: Hogy mondta?

ISTVÁN: Aaaaa...

ÁGIKA: Bocsánat („nem értem” hangsúllyal).

ISTVÁN: Hát maga volt?

ÁGIKA: De kicsoda?

ISTVÁN: Pécs felé.

ÁGIKA: Én? Ja! Maga a francia?

ISTVÁN: Én?

ÁGIKA: A Franz?

ISTVÁN: Az, az!

ÁGIKA: De maga tud magyarul!

ISTVÁN: Egy kicsit.

ÁGIKA: Nem értem. Akkor Bécsben miért nem tudnak?!
A „felrázva és nem keverve”?

ISTVÁN: Az.

ÁGIKA: (megszeppenve) A bugyimat ugye visszaadja?

ISTVÁN: Könyörgöm, ne kérje vissza! Nekem az olyan gyönyörű emlék!

ÁGIKA: Ne mondja ezt. Ugye visszaadja!? Azt biztos keresné a férjem!

ISTVÁN: Könyörgöm, játsszuk újra!
Hogy is volt? Minden ruhadarab egy tízes?

ÁGIKA: („nem is” hangsúllyal) A cipő csak öt volt.

ISTVÁN: Könyörgöm, játsszuk újra!

ÁGIKA: Naaa, neee...
(váratlanul) Van magánál pénz?

ISTVÁN: Van! Lent a pénztárban! Azt hiszem.

ÁGIKA: Áááá... mégse, neee...

ISTVÁN: És ha a bugyiját is visszaadom.

ÁGIKA: Hogyan? Áááá..., neee...

ISTVÁN: És ha minden ruhadarab egy húszas?

ÁGIKA: Húszas?

ISTVÁN: Húszas.

ÁGIKA: Nem is tudom... Tudja, olyan régóta vágyom már egy kis saját jövedelemre...
Ó, Franci... Francika...

ISTVÁN: Húszas.

ÁGIKA: Francikám... És a cipő?

ISTVÁN: A cipő is. De a folytatás is úgy lesz, ugye?

ÁGIKA: Húszas?

ISTVÁN: Húszas. És most is felülről kezd!

ÁGIKA: (lelkesen) Na jó! (vetkőzni kezd)

KÉPVISELŐ: (hirtelen be) Mi a franc ez?

ÁGIKA: Hát... Az igazgató. Azt hiszem.

KÉPVISELŐ: De mit csinálsz itt, Ágikám?!

ÁGIKA: (gyorsan öltözni kezd) Csak... izé... egy bugyiról beszélgettünk.

KÉPVISELŐ: Már megint az az ősi birtok?

ÁGIKA: Azért az nem olyan régi.

KÉPVISELŐ: Az az ötszázéves csík?

ÁGIKA: Nekem azt mondták, hogy a legújabb divat.

ISTVÁN: Képviselő úr, félreérted a helyzetet! Semmi sem történt!

KÉPVISELŐ: István, azt hiszem, te nem érted a helyzetet.
Mi azonnal távozunk!

ISTVÁN: És a hitel?

KÉPVISELŐ: Milyen hitel? *Ezt* fogod kamatostul visszakapni!

ISTVÁN: És a Misi?

KÉPVISELŐ: Ilyen nevűvel nem találkoztam.

Na, induljunk szívem.

ÁGIKA: Viszlát! Franci!

KÉPVISELŐ: Micsoda?

A viszontlátásra! Készüljön rá! A legrosszabbakra!

(kimennek, mellettük Poppea be)

ISTVÁN: (a fotelbe roskad)

Bugyogón nyertük a birtokunk. S most lehet, hogy egy bugyi miatt veszem el.

✎ III.4

(közben Poppea be)

ISTVÁN: (felnéz a címerre) Tudtam, hogy baj lesz!

Ó, a francba!

POPPEA: Igen, megérkezett.

ISTVÁN: Kicsoda?

POPPEA: Hát a francia. Hogy is hívják?

ISTVÁN: Jean-Luc-nek.

POPPEA: Jean Lúke – vagy mi?

De én csak nem szólíthatom így!

ISTVÁN: Ez a neve!

POPPEA: Szegény...

ANDRÁS: (be, mellette Jean-Luc) Erre tessék.

JEAN-LUC: Ááá... István.

ISTVÁN: Ááá... Kedves Jean-Luc.

JEAN-LUC: Bon Jour.

POPPEA: (András felé halkán)
Mit mondott? A zsúr csak később lesz, nem?

(András csak legyint, hogy hagyja)

ISTVÁN: Bon Jour. Milyen volt az út?

JEAN-LUC: Hosszú... „Nattyon” hosszú...

ISTVÁN: Párizsból?

JEAN-LUC: Nem, Pestről. Tudja, én most inkognitóban vagyok itt.

ISTVÁN: Vegye le nyugodtan, ha melege van.
A titkárnőm.

POPPEA: Poppika vagyok.

JEAN-LUC: Micsoda cicó...

POPPEA: (Istvánnak) Mit mond?

ISTVÁN: Nem tudom.

JEAN-LUC: Kérem, szólítson Jean-Luc-nek.

POPPEA: Jaaa..., Jean Lök. Így már értem.

ISTVÁN: Megkínálhatjuk valamivel?

JEAN-LUC: „Ety” kis bort, „szilvuplé”.

ISTVÁN: Poppika?

POPPEA: Én is szívesen iszom.

ISTVÁN: De hozna is, esetleg?

POPPEA: Jó, jó, De most bort vagy szilvalét?

ISTVÁN: Bort!

POPPEA: Jó, jó.

ISTVÁN: (Jean-Luc felé) És melyet parancsolsz?

JEAN-LUC: A Pinot Noir a kedvencem.

ISTVÁN: Egy kis cuvee-nk van, az megfelel?

JEAN-LUC: A magyar Cuvee-ről nagyon jókat hallottam.
(Poppea hozza a bort és a poharakat; isznak)

JEAN-LUC: (András felé) Nem iszik velünk?

ANDRÁS: Szolgálatban... úgy értem, munkaidőben sosem.

JEAN-LUC: Értem. Olyan ismerős nekem.

ANDRÁS: Én?

JEAN-LUC: Igen. Olyan ismerősnek tűnik. Nem találkoztunk már valahol?

ISTVÁN: Na ne... (András felé) Csak nem volt tegnap Pécsen?

ANDRÁS: Dehogy.

JEAN-LUC: De határozottan ismerős.

ANDRÁS: Nem tudom, mire gondol.

JEAN-LUC: Akkor, „eszküze moá”.

POPPEA: (András felé halkán) Most mit kért?

(András rázza a fejét, hogy nem érdekes)

(András ránéz az órájára)

ISTVÁN: Valami baj van?

ANDRÁS: Nem, semmi.

ISTVÁN: Vár valakit?

ANDRÁS: Nem, nem sürgős.

ISTVÁN: Szóval, khm, a befektetésről lenne szó.
Aktuális még?

JEAN-LUC: Én már nagyon be akarom fektetni.

ISTVÁN: A tőkéjét, ugye?

JEAN-LUC: Azt hát! Mi más?

ISTVÁN: De most az idő – nagyon fontos szempont.
(közben András megint megnézi az óráját)
Mikorra gondolta? Ezt a befektetést.

JEAN-LUC: Amint lehet.

ISTVÁN: Ezt örömmel hallom.

JEAN-LUC: Megoldható?

ISTVÁN: Hát persze.

KÉPVISELŐ: (beront)

Tolvajok, bűnözők!

ISTVÁN: De képviselő úr! Éppen tárgyalok!

KÉPVISELŐ: Akkor pont jókor jöttem!

Mi ez? (rázza a borítékot) Azt hiszik, hogy nem tudok számolni? Hát ez a bizalom? Hát már mindenkiből kivesszett a becsületesség?

ISIVÁN: De hát mi a probléma?

KÉPVISELŐ: Ez csak 49 darab!

ANDRÁS: És az mit jelent?

ISIVÁN: Miről van szó, András?

KÉPVISELŐ: Ez csak 980 ezer! Egy húszezres hiányzik!

ANDRÁS: Hogy mennyit mondott?

KÉPVISELŐ: Ez csak 980 ezer!

ANDRÁS: Mennyi?

KÉPVISELŐ: Ez csak 980. Hányszor kell elmondanom?

ANDRÁS: Ennyi elég.

Lehet, hogy elszámoltam.

(elővesz egy húszezer forintost és átadja)

Teljesen elbizonytalanodtam. Így most mennyi?

KÉPVISELŐ: Így már megvan.

ANDRÁS: A mennyi?

KÉPVISELŐ: Hát az egymillió! Ilyen lassú az észjárása? Nem jósolok nagy jövőt magának.

ANDRÁS: Így már el tudja intézni a hitelt?

KÉPVISELŐ: Hát hogyan tudnám!

BALÁZS: (be) Főnök! Egy rendőr van itt.

ISTVÁN: Micsoda?

(Balázs mellett bejön egy rendőr, Jean-Luc felugrik)

ANDRÁS: Maradjon nyugton! Löki János, letartóztatom, többrendbeli, különösen nagy értékű csalás alapos gyanújával.

ISTVÁN: De András, ki maga?

JEAN-LUC: Tudtam, hogy ismerem! Pécsi András, a nyomozó.

ISTVÁN: Pont maga? Miért tagadta le azt a Pécs-et?

ANDRÁS: (a rendőr felé) Vezesse el! Kint találkozunk.

Ott van egy rejtett kamera (a többiek nézegetik)
...mondom, rejtett!

A felvétel pedig, nagyon tisztelt képviselő úr, el fog jutni a megfelelő helyre. Ön háromszor is beismerte, hogy kenőpénzt fogadott el.

Négy hónapig vártam a Lökire, de így két legyet ütöttem egy csapásra.

KÉPVISELŐ: Hogy képzeli, hogy engem légynek nevez?

ANDRÁS: Igaza van. A bögöly sokkal jobb szó.

KÉPVISELŐ: Felőlem, maga csapkodhat. De nekem mentelmi jogom van.

ANDRÁS: Az már nem az én dolgom.

Ön szabadon távozhat.

Egyelőre.

KÉPVISELŐ: Na! Csak ne fenyegetőzzön! *Az* az én dolgom.

(ki)

ANDRÁS: Akkor... elbúcsúzom.

ISTVÁN: András! ... Én azt hiszem, tönkrementem.

ANDRÁS: Én is azt hiszem.

ISTVÁN: Mi lesz most az országgal, a vérkeringéssel?

ANDRÁS: Hát, nem hiszem, hogy megáll.
Dolgozni kell.

ISTVÁN: Most kezdjem el? Ötszáz év után?

ANDRÁS: Valamikor csak el kell kezdeni.
És sok sikert kívánok hozzá. Őszintén.
És valamit el szeretnék mondani. Csak a teljesség ked-
véért. Én is indulok a választásokon.
Hát akkor, viszlát.

ISTVÁN: Viszlát.

(András ki)

ISTVÁN: Ha ez *nyer*... Ebben annyi fantázia sincs, mint egy
föltéglában...

❧ III.5

POPPEA: Jaj, főnök! „Ollyan” szomorú lett!

ISTVÁN: Maga szerint nincs okom rá?

POPPEA: Hát mi lenne? Vagy valami baj történt?

ISTVÁN: Poppika! Inkább hagyjuk.

POPPEA: Jaj, én úgy sajnálom, főnök.
Jaj, én úgy szeretném megvigasztalni.

ISTVÁN: Nagyon kedves Poppika, de...

POPPEA: És már öt óra. Mostanra beszéltük meg a beavatást.

ISTVÁN: A betanítást?

POPPEA: Ahogy mondja. Pont mostanra.

ISTVÁN: Jaj, Poppika, nem tudom, meddig lesz itt állása.

POPPEA: Azt majd csak megoldom valahogy.
De én nem tudom nézni, hogy maga „ilyen” szomorú.

ISTVÁN: Jaj, nagyon kedves.

POPPEA: Hadd üljek ide, az ölébe.

ISTVÁN: Hát Poppika, nem is tudom...

POPPEA: Tegye meg ezt nekem. A szívem hasad meg, hogy ilyen szomorúnak látom.

ISTVÁN: Ja, hát akkor üljön.

POPPEA: (az ölébe ül és ott billeg)

ISTVÁN: Milyen kifejező név ez a Poppika.

POPPEA: A második nevem is szeretem. A Melcsit.

ISTVÁN: Higgyc el, nekem az is tetszik.

POPPEA: Hogy milyen meleg van itt!

ISTVÁN: Most, hogy mondja!

POPPEA: Nem gombolná ki a felső gombom? Alig kapok levegőt.

ISTIVÁN: Hát, ha ragaszkodik hozzá.

POPPEA: Tegye meg nekem!
És mondjon bármit, amivel felvidíthatom.

ISTIVÁN: Hát, én igazán nem is tudom...

POPPEA: Hajtsa egy kicsit ide a fejét!
Csak hogy elmúljon az a csúnya szomorúság. Na, hajtsa ide!
Meglátja, könnyebb lesz majd... a lelke.

JANI: (beront) Mi ez itt!

POPPEA: Jesszusom! A Janó! Juj, de félek! Szorítson magához!

ISTIVÁN: Ki maga? Mi az, hogy így beront?

POPPEA: A Janó. A barátom.

ISTIVÁN: A barátja? Ezt nem mondta!
Engedjen! Poppea! Kérem!

(Jani közelebb jön, és a telefonjával lefényképezi őket)

ISTIVÁN: Engedjen, Poppea! Mit csinálnak maguk?

JANI: Ez, kérem, munkahelyi inzultáció!

ISTIVÁN: (Poppeára néz) Nem is látszik cukorbetegnek.

(Poppea lassan leszáll)

JANI: Zaklatás!

ISTIVÁN: Azt látom! Maga nagyon feldúltnak látszik!

JANI: Hát azt hiszi, hogy maga a Jani? Téved! Az én vagyok!

ISTVÁN: Ez az én irodám. Ne ordibáljon itt, kérem! Mit akar? Mit akarnak?

JANI: Fizessen! Különben a képeket eljuttatjuk a feleségének. Meg a magnófelvételt.

POPPEA: (közbe) Jaj, Janóka. Most „asszem” elfelejtettem bekapcsolni.

ISTVÁN: Megbántanák az én galamblelkű feleségemet? Mennyire gondolt?

JANI: Ötszáz.

ISTVÁN: Ötszázezer? De kérem, én egy egész hétig dolgozok ennyi pénzért.

JANI: Ja, rosszul mondtam. Ötmillió.

ISTVÁN: És mikor?

JANI: Most azonnal.

ISTVÁN: Nem hiszem, hogy ezt bármikor is ki tudom fizetni. Nem megy olyan jól a cég. Sőt azt hiszem, a Bóvári tejtermékeknek leáldozott a napjuk. Tudja mit? Küldje el azokat a képeket.

POPPEA: És a pénztár?

ISTVÁN: De Poppea. Hát maga *ilyen*?

POPPEA: István... Valamiből csak meg kell élni.

JANI: Nem kell ezért haragudni. Ez egyszerű üzlet.

ISTVÁN: Csak azt ne mondja, hogy „csak a munkáját végzi”! Én nem haragszom. Haragudjon önmagára.

JANI: Hogyan?

ISTVÁN: Nézzen már magába. Örül neki, hogy ilyen barátnője van?

JANI: Nana! Nem kell másfelé vinni a szót.

ISTVÁN: Maga akarja elvinni.

JANI: A pénzt el is fogom. Különben bérletet vehet a fogorvosához. Erről gondoskodik.

ISTVÁN: Maga? Na ne röhögtesse.

JANI: (bőszén) Na ne gúnyolódjon!
És nekem megvannak a külföldi kapcsolataim.
Öt Misi, vagy két „Mísával” jövök vissza.

(Közben Emese megjelenik a háttérben; senki nem veszi észre, csak Jani válik bizonytalanabbá: forgolódik, hogy mi is történik, de ő sem lát semmit)

POPPEA: Janókám. Naaa...

ISTVÁN: Vigyen mindent, ami a pénztárban van.

POPPEA: Bucikám...

JANI: Na jó. Én is lehetek kíméletes.

POPPEA: Janókám! Úgy szeretem azt a kíméletes szívedet.

JANI: Hát...

(Emese el)

ISTVÁN: Na, menjenek! Tűnjenek innen. Poppea menjen, intézzék el, és sohase lássam.

POPPEA: Főnök...

Janóka, várj meg kint. Megyek mindjárt én is.

JANI: Csak nem hagylak itt... veszélyben.

POPPEA: (határozottan) Janóka, kint várj meg.

JANI: Jó, jó.

De aztán nincs ölben ficánkolás!

ISTVÁN: Nincs, Janókám, nincs. Tudod, hogy én csak téged!

JANI: Tudom, tudom. Vagyis... Nem tudom. Na, majd ezt megbeszéljük.

(kifelé)

(mielőtt kimegy, megáll és visszaszól)

Itt kint leszek.

(Poppea int, hogy menjem már. Jani ki)

POPPEA: Főnök, ugye nem haragszik?

ISTVÁN: Hát, ezen én is csodálkozom, de haragudni se tudok. És nem maga miatt.

Poppea, nézzen már magára! Egy talpraesett fiatal nő.

Ne mondja, hogy nem tud rendes munkát találni!

Hát mi lesz így magából?

POPPEA: Azt mondja?

ISTVÁN: Azt. Gondolkozzon el...

POPPEA: Hogy mi?... Ja...

ISTVÁN: A maga élete... Azt hiszem, lesz időm az enyémen is elgondolkodnom.

POPPEA: Búcsúzom.

ISTVÁN: Menjen csak. Menjenek a pénzért. Az a legfontosabb. Azért mindent megtenne, nem?

POPPEA: Hadd adjak egy béke-búcsúpuszit.

ISTVÁN: Nem haragszom magára. Adja a Janónak! Lehet, hogy szüksége lesz rá.

JANI: (kintről) Poppika!...

POPPEA: (szigorúan) Janó!

ISTVÁN: Menjen. Már hiányzik neki a Poppikája.

POPPEA: Akkor viszlát.

ISTVÁN: Viszlát. Várjon csak! Hadd adjam meg a képviselő úr telefonszámát.

POPPEA: Köszönöm, már megvan a névjegye.

ISTVÁN: Nem fog elveszni? Ha elveszne, csak szóljon.

POPPEA: Köszönöm.

ISTVÁN: *Én* köszönöm.

POPPEA: Viszlát (ki)

ISTVÁN: (utána halkán) Isten vele.
(íngatja a fejét)

BALÁZS: (kis idő után be) Főnök! Poppika a pénztárból akar ki-
venni pénzt.

ISTVÁN: Hát adja ki neki.

BALÁZS: A pénztáros azt szeretné, ha maga is ott lenne.

ISTVÁN: Megyek (mind ki)

III.4

(Margit be. Fel alá járkál, a kezeit tördeli.)

BALÁZS: (be) Jó napot.

MARGIT: Jó napot.
A férjem?

BALÁZS: Leszaladt a pénztárba. Biztos mindjárt jön.
Nem tetszett látni a mestert?

MARGIT: Jézusom! Hát már ide is utánam jött?

BALÁZS: Szóval nincs itt?

MARGIT: Nagyon remélem. Különben rendőrt hívok.

BALÁZS: De miért? Szerintem egész jól ért a szakmájához.

MARGIT: Engem nem érdekel. Ha meglátom, rendőrt hívok.

BALÁZS: Megyek, megnézem, hol lehet.

ISTVÁN: (István be) Gittácskám! Drága Gittácskám!

MARGIT: Pistukám!

(összeölelkeznek)

ISTVÁN: Gittácskám! Olyan jó, hogy itt vagy!
Olyan szörnyű napom volt.

MARGIT: Pistukám! Nekem is.

ISTVÁN: Gittácska. Én annyi rosszat tettem.

MARGIT: Én csak akartam.

ISTVÁN: (folytatja) És olyan rosszul sült el minden.

MARGIT: Nem lehet olyan rossz. Hiszen itt vagy.

ISTVÁN: (komolyan) Gittácska. Nagyon nagy baj van. A céggel.

MARGIT: A feldolgozóval?

ISTVÁN: Azzal.

MARGIT: Anyuci örökségével?

ISTVÁN: (sóhajtva) Azzal. Azt hiszem csődbe megy.

MARGIT: („nem is olyan fontos” hangsúllyal) Nem baj... Velem leszel? Csak egy kicsit?

ISTVÁN: Veled. Ha szeretnéd.

MARGIT: Mmmm... Akkor nem baj.

ISTVÁN: (nagy levegővel) Azt hiszem, el kell mennem dolgozni.

MARGIT: Nem baj.
És menni fog, Pistukám?

ISTVÁN: Hát. Meg kell próbálnom.

MARGIT: (bújósan) Azt hiszem... én is elmegyek dolgozni...

ISTVÁN: Gittácska, te?

MARGIT: Igen, azt hiszem...

ISTVÁN: De hiszen még soha se dolgoztál.

MARGIT: Valamikor csak meg kell próbálni...

ISTVÁN: Szeretlek, Gittácska.

MARGIT: Szeretlek, Pistukám.
Majd csak lesz valahogy.
Csak próbáljuk meg jól csinálni.

ISTVÁN: Megpróbáljuk.
Na jó... Hazamegyünk?

MARGIT: A mi kis otthonunkba?

ISTVÁN: Oda.

MARGIT: A mi kis fészkünkbe?

ISTVÁN: Amíg még meg van.

MARGIT: (bújósan) Amíg meg van.
(Balázs be)

BALÁZS: (be) Bocsánat! Valami ezo-izé „terepota” van itt.

MARGIT: Jézusom!

BALÁZS: (be) Meg a mester.

MARGIT: Ketten vannak?!

BALÁZS: Igen, ketten!

MARGIT: Ments meg István! Hát mit akarnak ezek? Ketten?!
Elbújhatok mögéd?

ISTVÁN: Kik ezek, drágám?

MARGIT: Ezt most nagyon hosszú lenne elmondani...

LÓRI: (be) Bocsánat asszonyom!

MARGIT: Ne közelítsen!

ISTVÁN: Mit akar maga?

LÓRI: Asszonyom! Nem tudom mi történt velem! Én csak bocsánatot akarok kérni!
És öntől is uram. Ugye, a kedves férj?

ISTVÁN: (morcosan) Nem érzem magam annyira kedvesnek.

MARGIT: Hogy talált meg?

LÓRI: Elhoztam (mutatja) a táskáját, amit ott felejtett. Olyan sietősen jött el. Biztos, valami rosszat mondtam.

MARGIT: Nem érdekes.
Letenné oda?

LÓRI: (leteszi) És csak köszönetet szeretnék mondani.

MARGIT: Nekem?

LÓRI: A látogatása rádöbbsentett valamire.

MARGIT: Tessék?

LÓRI: Valamire, amit azt hiszem, mindig is elnyomtam magamban. Én csak kerestem mind több és több nő ismeretségét, pedig ezzel csak az igazi természetem akartam elrejtteni.

MARGIT: Micsoda?

LÓRI: De valahogy ön, rádöbbsentett a valóságra.

MARGIT: Micsoda? Olyan természetre?

LÓRI: Igen... Nagyon olyanra...
Nem gondolkozott még azon, hogy lélekgyógyász lesz?

MARGIT: Nagyon kedves, de inkább nem.

LÓRI: Gondolja meg.

Ugye nem haragszik rám? Amiért olyan félreérthetően viselkedtem?

MARGIT: Én nem hiszem, hogy azt félreértettem.

De örülök, hogy most jól érzi magát... A legőszintébb jókívánságaim.

LÓRI: Még egyszer köszönöm. Nem is zavarok tovább.
(illetgetve magát) Pá-pá!

ISTVÁN: Pá-pá! Izé. Viszlát.
Mi volt ez, Gittácska?

MARGIT: Hát én se értem.
De Pistukám (kezd el vizsgálgatni). Te jól érzed magad?

ISTVÁN: (bizonytalanul) Jól...

MARGIT: (az ölébe ül) És most így érzel valamit?

ISTVÁN: (bizonytalanul) Hát persze...

MARGIT: Jaj, Pistukám. És most így? (István kezét a mellei közé teszi)

ISTVÁN: Hát most egész határozottan! Jaaa, Gittácska!

MARGIT: Akkor, siessünk haza.

ISTVÁN: Rohanjunk! (felállnak)

MARGIT: Jaj, Pistukám, úgy örülök! Úgy féltem.

ISTVÁN: De hát mitől?

MARGIT: Nem is tudom...

(Emese be, mellette Laci)

MARGIT: (megörül) Mesike? És: László, ugye?

LACI: Jó napot.

EMESE: Minden rendben van?

MARGIT: Ha nincs is..., de talán rendbe jön.
Mesike! Sajnos, fel kell mondanunk magának.

EMESE: Repülök?

MARGIT: Ó, nem azért. Ne mondja ezt nekem...
Most úgy alakult, hogy sajnos, nem tudjuk fizetni magát.

EMESE: Baj van a pénzügyekkel?

ISIVÁN: Az enyhe kifejezés.

EMESE: A barátom jogászhallgató és közgazdasági ismeretei is vannak. Szívesen segít.

LACI: Igen, nagyon szívesen. Csőd?

ISIVÁN: Totál csőd.

LACI: Van néhány egyszerű törvényes lehetőség, amivel csökkenthetjük a károkat. És néhány szabály, vagy inkább tanács, ami megkönnyíthet egy esetleges újratekintést.

ISIVÁN: Törvényest mondott? Hát, egyszer azt is ki kell próbálni...

LACI: Higgye el, érdemes.

MARGIT: Előre is köszönjük a segítségét.

EMESE: És ki fogja a házat vezetni?

MARGIT: Hát én.

ISTVÁN: Hát mi.

EMESE: Főzni, takarítani?...

MARGIT: Hát mi. Valamikor, még nagyon régen, én is csináltam.

EMESE: Emlékszik még a konyhára?

MARGIT: Úgy körvonalakban.

EMESE: Ha így alakult is, még két hétig szabad vagyok. Szívesen segítek. Megmutatok mindent. Természetesen a szállásért cserébe.

ISTVÁN: Természetesen...

MARGIT: Miért ilyen jók hozzánk?... Attól tartok, nem adtunk rá okot.

EMESE: Nem kell mindig okot vagy cél keresni.

ISTVÁN: Köszönjük. Mi most előre sietünk.

MARGIT: Igen, igen. Otthon ellenőriznünk kell valamit.

ISTVÁN: Alaposan.

MARGIT: És sürgősen.

EMESE: Jó. Majd ott találkozunk, és megbeszéljük a teendőket.

MARGIT: Köszönjük. Ráérnek jönni, akár egy félóra múlva.

ISTVÁN: Vagy inkább egy óra. Most azt hiszem, nagyon alaposnak kell lennünk. Vagy ráérnek majd este.

(István és Margit elindulnak)

MARGIT: Akkor, viszlát!

EMESE és LACI: Viszlát!

LACI: Szóval, még két hétig maradsz?

EMESE: Pontosan háromig. De annyit most nem fogadtak volna el.

LACI: (sóhajtva) Még három hét.

EMESE: Három boldog hét. Ha akarsz nálam tanulni.

LACI: A vizsgákra?

EMESE: Arra is.

LACI: És meg fogják engedni?

EMESE: Szerintem... Kérni fogják.

LACI: Akkor vége ennek a borzalomnak?

EMESE: Nekik igen. Ne ítélkezz, mert lehet, hogy te is megítéltetsz!

LACI: Ez mit jelent? Mi lesz velem? Baj?

EMESE: Egy kicsi. De négy év múlva már el is felejtetted. Higgy nekem! Jobb, ha most vagy túl rajta, mint később...

LACI: Ha te mondod... Miért, mi lesz négy év múlva?

EMESE: (lekicsinyelve) Semmi... (lebegtetve) Biztos újra választások...

LACI: (lemondóan) Még jó, hogy nem érdekel a politika.

EMESE: (halkan) Most még nem...

LACI: Tessék?

EMESE: Csak azt mondtam, tudom, hogy nem érdekel. És tudom, hogy mi az, ami érdekel. A dolgok rendszere...

LACI: (mosolyogva) ... *harmonikus* rendszere, a fenntartható fejlődés... Most gúnyolódsz velem?

EMESE: Hogy' gúnyolódnék azon, amit szeretek?! Téged szeretlek, s amit szeretsz, azt én is szeretem.
(bújósan) Na, jössz hozzám tanulni?

LACI: Hogyne mennék!
De Mesike!

EMESE: Tessék?

LACI: Mít fogsz olvasni?

(Emese rejtélyesen mosolyog)

(függöny)

Jegyzetek

(A szövegben a * -al jelöltek utalások.)

Mórickát felszólítja a tanító néni. A közismert viccalak alapján.

Majd ha Lóci óriás lesz. Szabó Lőrinc verse: Lóci óriás lesz.

Nem, nem Vasedény. Kern András: Halló, Belváros c. kabaré jelenete alapján (1982).

Na, akkor gondolkodjunk. Az Arany Ászok reklámja alapján.

